

Lenka Grabicová **LÍBA TAYLOR**

LÍBA TAYLOR

Lenka Grabicová

Teoretická bakalářská práce

Slezská univerzita v Opavě

Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

Opava 2017

LÍBA TAYLOR

LÍBA TAYLOR

LIBA TAYLOR

Lenka Grabicová

Teoretická bakalářská práce

Obor: Tvůrčí fotografie

Vedoucí bakalářské práce: prof. PhDr. Vladimír Birgus

Oponent: doc. Mgr. Josef Moucha

Slezská univerzita v Opavě

Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

Opava 2017

Slezská univerzita v Opavě

INSTITUT
TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

ABSTRAKT

Cílem této bakalářské práce je přiblížit život a dílo dokumentární fotografky Líby Taylor, o které zatím neexistuje žádná publikace, která by se podobným způsobem snažila zmapovat její rozsáhlou tvorbu.

Protože o autorce není v dosavadních publikacích mnoho údajů, vychází téměř všechny informace z osobních rozhovorů s a procházení a třídění jejího fotografického archivu, který doposud neměla sama zpracovaný. Cílem by tedy mělo být vytvoření monografie o dosavadní činnosti této fotografky a zasazení do kontextu české a světové dokumentární fotografie.

KLÍČOVÁ SLOVA

Liba Taylor, fotografie česká, fotografie dokumentární, David Hurn, agentura Magnum

ABSTRACT

The bachelor thesis deals with life and work of documentary photographer Liba Taylor. Up to today there hasn't been published any monography, which systematically processes her work. So far there has been no monograph which would systematically examine her work. The most important resource materials were personal interviews with the author and her personal archive. One of the most important goals of this theoretical work is creation of monograph on Liba Taylor and finding her place in the context of Czech and world's documentary photography.

KEY WORDS

Liba Taylor, Czech photography, documentary photography, David Hurn, Magnum Photos

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE
(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Lenka GRABICOVÁ**
Osobní číslo: **F120468**
Studijní program: **B8204 Filmové, televizní a fotografické umění a nová média**
Studijní obory: **Tvůrčí fotografie**
Tvůrčí fotografie
Název tématu: **T: Líba Taylor**
Téma anglicky: **T: Líba Taylor**
Zadávací ústav: **Institut tvůrčí fotografie**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

Ve své bakalářské práci se budu snažit přiblížit život a dílo dokumentární fotografky Líby Taylor. Témař všechny informace budou vycházet z rozhovorů s autorkou a procházení a třízení jejího fotografického archivu.

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

Alena Dvořáková, Česká Humanitární fotografie 1990-2000, Závěrečná teoretická práce magisterského studia, Praha, 2000

Daniel Petřina, Česká dokumentární fotografie na počátku nového tisíciletí, Magisterské práce FAMU, 2004

Katalog k výstavě Fotografie, 1987

Katalog k výstavě Neviňátka, 2002

Katalog k výstavě Romové, 2002

Katalog k výstavě 3 Ženy v Africe, 2010

Katalog k výstavě Afrika očima českých fotografů, 2007

Katalog k výstavě Matky, 2013

Internetové zdroje:

www.unicef.org

www.savethechildren.org

www.actionaid.org

www.who.int

www.wikipedia.org

www.magnumphotos.com

www.undp.org

www.economist.com

<http://speakingout.msf.org/en/genocide-of-rwandan-tutsi>

<http://web.quick.cz/propojeniobrazem/main.htm>

www.christianaid.org.uk

Vedoucí bakalářské práce: **prof. PhDr. Vladimír BIRGUS**

Institut tvůrčí fotografie

Datum zadání bakalářské práce: **12. června 2017**

Termín odevzdání bakalářské práce: **30. června 2017**

prof. PhDr. Vladimír BIRGUS
vedoucí ústavu

V Opavě 12. června 2017

PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně a uvedla v ní veškerou literaturu a elektronické zdroje, které jsem použila.

SOUHLAS

Souhlasím se zveřejněním práce v Univerzitní knihovně Slezské univerzity v Opavě, v knihovně Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a na webových stránkách Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě.

Lenka Grabicová, v Praze 30. června 2017

© Lenka Grabicová, Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

PODĚKOVÁNÍ

Mé poděkování patří především Libě Taylor za čas, který mi věnovala a za poskytnuté materiály. Dále bych chtěla poděkovat prof. PhDr. Vladimíru Birgusovi za jeho podporu a konzultace. Chtěla bych také poděkovat Václavu Štojdlovi za grafický design této publikace a Daniele Mrázkové za poskytnutý rozhovor.

OBSAH

Úvod	17
Světová humanitární fotografie	19
Česká humanitární fotografie	21
Život Líby Taylor	25
Kurz dokumentární fotografie na Newport College v letech 1975–1976	31
Barevná versus černobílá fotografie	33
Země Střední a Jižní Ameriky	35
Asie	43
Afrika	49
Evropa	61
Digitální fotografie	67
Tématické reportáže	69
Noviny a časopisy	73
Titulní stránky v časopisech	79
Knihy s fotografiemi Líby Taylor	81
Fotoagentury	83
Známé osobnosti na fotografiích Líby Taylor	87
Samostatné výstavy	89
Společné výstavy	93
Spolupráce s Czech Press Photo	103
Ceny v soutěži Czech Press Photo	103
Srovnání fotografií s fotografiemi jiných autorů	105
Rozhovory s fotografy	109
Rozhovor s Danielou Mrázkovou	111
Rozhovor s Líbou Taylor	115
Závěr	119

Liba Taylor, Srí Lanka, autor fotografie Alf McCreary, 1984

ÚVOD

Ve své bakalářské práci se snažím přiblížit osobnost a dílo české fotografky Liby Taylor, která se přes třicet let věnuje fotografování dokumentárních projektů převážně v rozvojových zemích.

K fotografování se dostala už jako malá, nicméně zásadní vliv na její fotografickou dráhu mělo až setkání s fotografem agentury Magnum, Davidem Hurnem¹, u kterého studovala v ročním kurzu dokumentární fotografie ve velšském Newportu. Po jeho absolvování se začala věnovat fotografování na plno a pokračuje až do současnosti. Velká část její tvorby je zaměřena na problematiku třetího světa. Zachycuje následky válek, lidi na útěku nebo trpící hladu, sirotky. Pracovala pro světové humanitární organizace jako je Unicef², Save the Children Fund³, ActionAid⁴, WHO⁵, UNAIDS⁶ aj. se zaměřením převážně na země Afriky, Asie a Jižní Ameriky. Je držitelkou řady britských a mezinárodních cen a v letech 1998 a 2001 získala také cenu v soutěži Czech Press Photo⁷.

V jednotlivých kapitolách chronologicky rozeberu její dílo, které se budu také snažit tématicky roztřídit. Protože o fotografce neexistuje zatím žádná ucelená publikace a archiv nemá doposud roztříděný ani sama autorka, bude tato práce pouze částečným náhledem do jejího díla, nicméně rozsáhlý archiv bude vyžadovat ještě další postupné třídění.

1/ Fotograf David Hurn se narodil ve Velké Británii roku 1934. Členem agentury Magnum. je od roku 1965. V roce 1973 založil školu dokumentární fotografie v Newportu ve Walesu, kde působil až do roku 1989.

2/ Unicef je světová humanitární organizace, která byla založena roku 1946 Organizací spojených národů za účelem pomoci dětem před hladomorem a nemocemi poskytnutím jídla, oblečení a zdravotní péče. V současné době pomáhají potřebným ve více než 190 zemích světa.

3/ Save the children je humanitární organizace založená v Anglii roku 1919 za účelem pomoci dětem ve válkou zpusťosené střední Evropě. V současné době pomáhá dětem ve více než 120 zemích světa.

4/ ActionAid je mezinárodní humanitární organizace, která byla založena roku 1972 ve Velké Británii obchodníkem Cecil Jackson-Colem. Zaměřuje se na pomoc dětem a jejich rodinám s projekty v oblastech vzdělávání, zdravotnictví, hygieny a zemědělství a to převážně v zemích jako je Indie, Keňa, Rwanda, Bangladěš a jiné.

5/ WHO byla založena roku 1948 a jedná se o specializovanou agenturu Organizace Spojených Národů zabývající se veřejným zdravím.

6/ UNAIDS-mezinárodní organizace při Organizaci spojených národů zřízená pro boj proti HIV/AIDS.

7/ Katalog k výstavě Neviňátka, 2002

SVĚTOVÁ HUMANITÁRNÍ FOTOGRAFIE

Humanitární fotografii lze definovat jako fotografii, která obsahem svého sdělení poukazuje na problémy, ve kterých se jiní lidé ocitli a je třeba jim pomáhat. Pod tento pojem můžeme zařadit fotografii sociální, humanistickou, ekologickou i válečnou, avšak v minulosti se tento princip objevil především v oblasti sociální a humanistické fotografie. Fotografie se sociální tematikou se začaly objevovat už v polovině minulého století.

Jedním z prvních fotografů, který svými fotografiemi upozorňoval na nelidské podmínky chudiny v New Yorku a nutnost pomoci byl Jacob Augustus Riis (1849–1914). Roku 1890 vydal knihu „Jak žije druhá polovina“, která měla dopad na provedení alespoň částečných sociálních reforem.

Na jeho dílo navázal americký sociolog Lewis Wickes Hine (1874–1940), který od roku 1905 dokumentoval život přistěhovalců na newyorském ostrově Ellis Island a zneužívání dětské práce. Díky jeho úsilí došlo k ztřeštění zákonů, které zakazují dětskou práci. Hine také spolupracoval s Červeným křížem na dokumentování situace obyvatel poválečné Evropy.

Za velmi důležité dílo se považuje kniha „Neúrodný rok 1891–1892 v Nižněvovgorodské gubernii“ Rusa Maxima Petroviče Dmitrijeva (1858–1948), která zachycuje následky sucha v horním Povolží carského Ruska. Kniha měla přimět vládnoucí hodnostáře k pomoci smrtelně vyhladovělému a nemocnému obyvatelstvu.

V rámci projektu „Farm Security Administration“, který byl vypracován na pomoc chudému obyvatelstvu v období hospodářské krize v USA prezidentem Franklinem D. Rooseveltem, bylo zřízeno fotograficko-dokumentační oddělení, jehož cílem bylo přesvědčit a upozornit veřejnost k pomoci. Do projektu trvajících od roku 1935 do roku 1942 bylo zapojeno 30 fotografů, mezi kterými byl například Walker Evans, Dorothea Langeová, Arthur Rothstein, Russell Lee, John Collier a další. Nejznámější fotografií se stala „Matka tulačka“ (Kočující matka) od Dorothee Langeové, díky které po jejím zveřejnění byla realizována pomoc pro velké množství potřebných.

Agentura „Magnum“, založená v roce 1947, sdružovala mnoho fotografů patřících

k humanistické fotografii. Fotografovali na různých místech světa se společným cílem uctívání lidských hodnot a důstojnosti. Mezi zakládající členy patří Henri Cartier-Bresson, Robert Capa, David Seymour-Chim a George Rodger. Následně se členy stala spousta dalších jako například Werner Bischof, Elliot Erwitt a William Eugene Smith.

Roku 1955 byla v Muzeu moderního umění v New Yorku organizována výstava „Lidská rodina“, kterou připravoval Edward Steichen. Celkem bylo vybráno 503 fotografií z více než 2 milionů snímků od více či méně známých autorů z 68 zemí světa, kteří fotografovali v principu humanistické fotografie.

Dalším významným projektem, který vznikl v letech 1971–1975, je projekt vytvořený Williamem Eugenem Smithem (1918–1978), dokumentující v japonském městečku Minamata následky ekologické katastrofy, kdy továrna Chisso vypustila své odpadní vody do moře a lidem se následně začali rodit postižené děti. Smith projektem docílil vyplacení odškodného majitelem firmy postiženým lidem a zabezpečení ochranných opatření, aby se tato situace neopakovala⁸.

ČESKÁ HUMANITÁRNÍ FOTOGRAFIE

V Československu se sociálně zaměřená fotografie nejvýrazněji rozvíjela ve 30. a 70. letech. Ve 30. letech však byla sociální fotografie často zneužívána k manipulacím lidí v zájmu myšlenek komunismu. Ve 30. letech skupina Levé fronty Film–foto, která byla vedena Lubomírem Linhartem, zorganizovala dvě mezinárodní výstavy sociální fotografie. Mezi vystavujícími byli také členové slovenské skupiny Sociofoto. Účastnili se jí například Josef Sudek, Jaromír Funke nebo Alexandr Hackenschmied. Mezi další české fotografy, kteří se věnovali sociální fotografii, patří Rudolf Kohn, Karel Kašpařík, Oldřich Straka, Karel Poličanský, František Povolný a na Slovensku Irena Blühová, Karol Aufricht, Ilja J. Marko, Sergej Protopopov a Barbora Zsigmondiová. Jejich společným tématem byla kritika těžkých životních i pracovních podmínek chudých lidí a jejich fotografie byly využívány pro komunistickou agitaci a propagandu.

V 70. letech došlo v Čechách k výraznému rozšíření sociální fotografie. Mezi významné soubory vzniklé v tomto období patří například „Cikáni“ od Josefa Koudelky, „Poutníci“ od Markéty Luskačové nebo soubory Jindřicha Štreita dokumentující život na vesnicích. Ve stejném období se uskutečnil nedokončený fotografický skupinový projekt, který měl dokumentovat pražskou čtvrť Žižkov, kterého se měli účastnit například Pavel Štecha, Dana Kyndrová, Iren Stehli, Dušan Šimánek, Vladimír Birgus a další. Projekt se nepodařilo dokončit, ale vzniklo několik individuálních souborů, mimo jiné práce česko-švýcarské absolventky FAMU Iren Stehli. V jednom ze svých projektů zachytila životní peripetie Romky Libuny Sívákové (1974–2001).

V 70.-80. letech vzniká řada souborů s náměty postižených dětí, nemocných a starých lidí. Mezi tyto soubory můžeme zařadit „Domov důchodců“ nebo „Pasták“ od Jaroslava Kučery, cyklus „Nemocnice“ Pavla Jasanského nebo dokument o mentálně postižených dětech v Ústavu sociální péče v Horní Poustevně od Dagmar Hochové. Také Václav Podestát vytvořil soubor v ústavu sociální péče pro duševně nemocné děti s názvem „Život beze snů“ a Petr Velkoborský se věnoval problematice nevidomých dětí.

V 80. letech vzniká soubor „Záchytka“ fotografa Pavla Štechy a témata týkající se obecných principů lidského života najdeme například v souborech Pavla Diase, Bohdana Holomíčka, Dagmar Hochové, Dany Kyndrové, Viktora Koláře, Romana Sejkota či Václava Podestáta.

8/ Alena Dvořáková, Česká humanitární fotografie 1990–2000, Závěrečná teoretická práce magisterského studia, Praha, 2000

Řada dokumentárních souborů vzniká také v zahraničí díky emigrantům jako Josef Koudelka nebo Vojtěch Dukát. Mezi fotografie dokumentující témata se silným sociálním zaměřením za hranicemi patří především právě Líba Taylor, Antonín Kratochvíl a Iva Zimová. Velká část projektů Líby Taylor a Antonína Kratochvíla vznikala ve spolupráci s mezinárodními humanitárními organizacemi, významnými deníky a časopisy. Jejich tvorba nebyla ovlivněna režimem, jako u paralelně působících fotografů v českých zemích. Řada souborů vznikajících v 70.–80. letech v České republice dokumentujících komunistický režim totiž nebyla oficiálně ve smyslu autorovy interpretace publikována.

Po roce 1989 se otevírají hranice a fotografové mají možnost svobodně pracovat a publikovat. Zároveň vzniká řada ekologických a humanitárních organizací, které se snaží přispívat k řešení problémů jak doma tak v zahraničí. V jejich tvorbě se začínají objevovat témata rasové diskriminace, drogově závislých a problematiky životního prostředí. Zároveň mají příležitost dokumentovat za hranicemi, čímž se pro ně otevírá možnost zpracovávání témat problémů obyvatel v rozvojových zemích a témat válečných. V tomto období začínáme v české fotografii hovořit o fotografii humanitární. Autoři zpracovávají projekty s tématy cílenými na konkrétní problematiku s úmyslem pomoci jejich zveřejněním knižně, výstavou nebo publikováním v tisku. Spolupracují s humanitárními organizacemi, které využívají fotografie pro svou propagaci a informování veřejnosti o problémech v rozvojových zemích. Mezi soubory z tohoto období patří například soubor „Můj svět“ od Daniely Horníčkové z prostředí romské komunity (1998), soubor „O sportovci“ (1992) od Romana Sejkota dokumentující mladého sportovce s Downovým syndromem, projekt „Příběh Luboše N.“ (1993–1994) od Václava Podestáta dokumentující život tělesně handicapovaného muže nebo humanitární projekt Dany Kynďové „Per musicam aequo“ (1997–1998) z prostředí zrakově postižených dětí. Nejvýraznějším souborem s humanitární tematikou Jindry Štreita z tohoto období je „Cesta ke svobodě“ (1996–1999) a jedná se o soubor týkající se problematiky drogové závislosti.

Za hranicemi vznikajícími projekty s tematikou válečnou se zabývá například Jan Šibík s projekty „SOS Kosovo“ (1999) a „Podejte ruce dětem ze Sierra Leone“ (1999). Tento autor zároveň spolupracoval na organizaci výstav spojenými s finančními sbírkami na pomoc potřebným ve spolupráci s humanitárními organizacemi jako je Člověk v tísni nebo UNICEF⁹.

9/ Alena Dvořáková, Česká humanitární fotografie 1990–2000, Závěrečná teoretická práce magisterského studia, Praha, 2000

Liba Taylor, autor Josef Hušák, 1959

ŽIVOT LÍBY TAYLOR

Libuše Taylor, zkráceně Líba, v Anglii Liba, rozená Hušáková, se narodila 30.5.1950 v pražské čtvrti Kobylisy jako dcera Barbory a Rudolfa Hušákových. Její matka pracovala jako švadlena a otec byl účetním.

V letech 1956–1961 navštěvovala Líba základní školu v Holešovicích, druhý stupeň základní školy v letech 1961–1965 v Kobylisích a v letech 1965–1968 gymnázium v Libni.

Přestože ani jeden z rodičů k fotografii neinklinoval, do kontaktu s ní přišla již jako dítě a to zásluhou strýce z otcovy strany, Josefa Hušáka, který byl zaníceným fotoamatérem. V devíti letech Líba dostala svůj první fotoaparát, nicméně v tomto období pro ni bylo zatím fotografování spíše povinností než zálibou. Protože neměla příliš kladný vztah ke studiu a pro svoji přirozenou inteligenci ve svém volném čase spíše zahálela než by se věnovala učení nebo koníčkům, snažil se jí její otec vyplnit čas fotografováním. Často ji vodil s sebou ke psům, které cvičil a nutil jí je fotografovat. Líba se tak stala fotografem rodinných oslav a výletů. Zároveň Líbu brával za svým přítelem, starým pánem, který měl amatérský fotoateliér v bytě za kuchyní, kde společně vyvolávali a zvětšovali fotografie. V 50.–60. letech nebylo zcela běžné vlastnit fotoaparát a tak se Líba brzy stala oblíbenkyní nejen mezi kamarády, ale také učiteli, kteří ji nominovali za třídní fotografku školních výletů. S focením školních akcí pokračovala i na gymnáziu. V šedesátých letech absolvovala fotografický kurz v Planetáriu Parku kultury a oddechu Julia Fučíka¹⁰, toho času u docenta Jána Šmoka a v tomto období se už začal projevovat její kladný vztah k fotografii, které se chtěla i dále věnovat. Protože ale její rodina neměla konexe, vytoužené studium na FAMU nepřicházelo v úvahu.

Líbinou velkou láskou od dětství je cestování. V září roku 1968 měla legálně odjet do Anglie jako au pair, kde si chtěla prohloubit znalosti anglického jazyka, ale přišel srpen 1968, Líba zpanikařila a na hranice se vydala téměř bez peněz tři dny po invazi sovětských vojsk. Přes Rakousko, Německo a Francii se stopem dostala do Anglie, respektive Londýna, kde ale byla o téměř měsíc dříve, než ji očekávala rodina, ke které měla jako au pair nastoupit. Po krátkých peripetích se nakonec dostala do mladé

^{10/} Park kultury a oddechu Julia Fučíka je bývalý název pro holešovické výstaviště v Praze.

Liba Taylor, Mexiko, autor Manuel Álvarez Bravo 1979

americké rodiny lékařů, kde zůstala dva roky a paralelně navštěvovala kurzy anglického jazyka. Po celou dobu byla s rodiči v kontaktu přes korespondenci, první návštěvu Čech absolvovala až v roce 1971, přestože v Anglii byla legálně. V průběhu tohoto období potkala svého, dnes již bývalého manžela Nigela Taylora, který byl v té době profesorem urbanistiky.

Po dvou letech jako au pair se v Bristolu přihlásila na vysokou školu Bristol University, kde studovala španělštinu v kombinaci s dějinami umění. Po třech letech odpromovala s bakalářským titulem, ale ani jednomu z oborů se dále věnovat nechtěla. Na stejné univerzitě se přihlásila na postgraduální kurz Rádia, filmu a televize, který byl zaměřený více prakticky a byl napojený na BBC. Liba v BBC absolvovala praxi ve střížně. Než stihla přijmout nabídku asistentky v BBC, potkala Davida Hurna z agentury Magnum, který ji nabídl účast na kurzu dokumentární fotografie v Newportu na Newport College. Kurz byl určený pro zájemce, kteří už nějakou profesi měli a fotografie by pro ně byla jen doplňující kvalifikací. Liba nabídku přijala a další rok se věnovala výhradně fotografování dokumentárních souborů.

Roku 1976, po ukončení kurzu se snažila dostat zpět do Londýna, kde viděla perspektivu pro pokračování své fotografické kariéry. Začala hledat práci v oboru a s portfoliem obcházela redakce londýnských novin. Za soubor fotografií s náboženskou tematikou dostala roku 1977 grant od Britské rady, který byl udělován na podporu a vývoj fotografie jednou ročně a patronem byl opět David Hurn. V rámci tohoto grantu Liba fotografovala východní náboženství v Anglii. Práci v redakci bylo téměř nemožné získat, a proto také nějaký čas pracovala jako obsluha v šampaňském baru s názvem Draycotts, kde se setkala se spoustou zajímavých lidí, kteří se pohybovali okolo psaní, editování a fotografování, mimo jiné s Olivíí Bennett, se kterou začala spolupracovat na knížkách pro děti.

Přes Olivii a jejího přítele, který byl ředitelem ActionAid pro Afriku a Asii, se Liba dostala ke své první zakázce pro humanitární organizaci. Odjela na měsíc do Keni a fotografie následně vyhrály první cenu v soutěži Eye on the World. První cenou byla cesta na Srí Lanku, kde s novinářem připravovali reportáž o Tamilech. Tato cena ji otevřela cestu k dalším zakázkám pro neziskové organizace na několik desítek let.

V 90. letech, po revoluci, jezdila Liba hodně fotit také do Čech, ale na trvalo se vrátila až v roce 2005. V současné době Liba žije v Černošicích u Prahy¹¹.

¹¹/ Osobní rozhovor ze dne 6.1.2017.

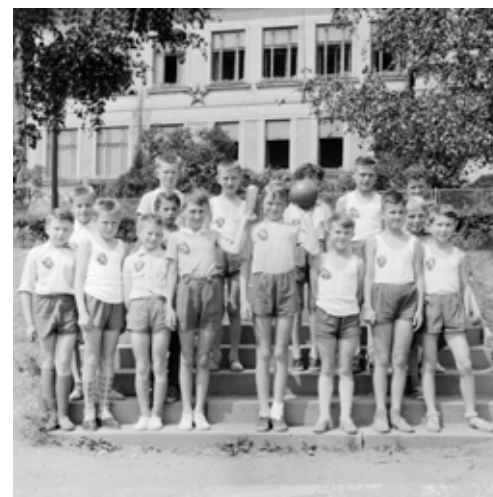
Praha Kobylisy, přelom 50. a 60. let

Praha Kobylisy, přelom 50. a 60. let

Cihlářka, 1964

Praha Holešovice, 1959-1960

Rakousko, 1964

Praha Libeň, 1967

Dallington, 1976

Chipperfield, cirkus, 1976

Hare Krishna, 1976

Glenside, nemocnice, 1976

Christchurch, základní škola, 1975

Dallington, 1976

KURZ DOKUMENTÁRNÍ FOTOGRAFIE NA NEWPORT COLLEGE V LETECH 1975 - 1976

Roku 1975, po ukončení postgraduálního kurzu Rádia, filmu a televize, se Líba nechala zlákat Davidem Hurnem, členem agentury Magnum, na kurz dokumentární fotografie na Newport College ve Walesu. Tvrdí, že jí do kurzu i přes velký počet uchazečů přijal spíše ze solidarity k událostem v tomto období v Československu a díky kamarádství s Josefem Koudelkou než pro její talent. Kurz byl sice posvěcen univerzitou, ale nebyl koncipován jako klasické vysokoškolské studium ukončené zkouškami. Byl určen pro zájemce, kteří už nějakou profesi měli, a protože by v jejich zaměstnání bylo dokumentování výhodou, chtěli se zároveň naučit fotografovat. Studenti si vymýšleli fotografické projekty na místech, které si buď sami vybrali nebo byli posíláni do organizací, se kterými se David dopředu domluvil a studentům bylo focení umožněno. Jednou týdně navštěvovali školu, kde vyvolali filmy, připravili kontakty a následně s Davidem Hurnem snímky editovali a zbytek týdne trávili fotografováním svých projektů. David se je takto snažil systematicky vést k přípravě dokumentárních souborů. Studenti dostali diplom o absolvování kurzu, ale nejednalo se o kurz ukončený státní závěrečnou zkouškou. V rámci tohoto kurzu Líba fotografovala soubory ze škol, cirkusu, nemocnice, východní náboženství a jiné. Navštěvovala ho jeden rok a byl pro ni zásadním zvratem v její následující kariéře, protože právě díky němu se pro fotografii doslova nadchla¹².

¹²/ Osobní rozhovor ze dne 14. 2. 2017.

Zair, 1994

Zair, 1994

BAREVNÁ VERSUS ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE

Počátky tvorby Líby Taylor jsou spojeny v černobílou fotografií. Kdy použila poprvé barevný film si nepamatuje, zřejmě pro fotografování nějakého portrétu ke konci 70. let. Začátky fotografování na barevný film popisuje jako nelehké, protože nebylo možné si filmy vyvolávat, jako tomu je u černobílé fotografie a klienti barevným fotografiím podle jejích slov ze začátku zcela nedůvěřovali. Navíc barevný film byl velmi drahý. Často fotografovala na svých cestách stejná témata jak barevně, tak černobíle. V 80. letech fotografovala už částečně na barevný film a v 90. letech už u ní zcela převládá barevná fotografie¹³.

13/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Mexiko, Chiapas, 1986

Mexiko, Chiapas, 1986

Mexiko, prezidentská kampaň kandidáta Salinas de Gortari, 1988

Mexiko, UNDP, 1986

Mexiko, prezidentská kampaň kandidáta Salinas de Gortari, 1988

Mexiko, prezidentská kampaň kandidáta Salinas de Gortari, 1988

ZEMĚ STŘEDNÍ A JIŽNÍ AMERIKY

MEXIKO

Mexiko patří k zemím, ve kterých byla Líba několikrát a kam se velmi ráda vracela. Poprvé se tam vydala v roce 1973, ještě při studiu na Bristol University. Podmínkou studia španělštiny na Bristol University byl tří měsíční pobyt ve španělsky mluvící zemi. Líba si mohla vybrat mezi Španělskem a Mexikem, které se stalo jasnou volbou. Čtrnáct dní se spolužáky navštěvovali univerzitní kurz a zbytek pobytu strávili cestováním. Líba si občas jen tak něco vyfotila, nicméně na základě fotografií z Mexika byla následně přijata na postgraduální kurz Rádia, filmu a televize, kde přijmali jen 10 uchazečů.

Líba nikdy nikde nevydržela dlouho a protože už jí byla dlouhá chvíle, vydala se na další cestu do Mexika, které jí přirostlo k srdci v roce 1979. Na cestu odjela s kamarádkou, která pracovala pro BBC a se kterou zůstala měsíc a další dva strávila se svými známými, které tam už měla z předchozího pobytu. Chtěla si znovu projet cestu, kterou znala z dob studia a fotografovat více, aby si rozšířila portfolio.

Další, tříměsíční cestu podnikla v roce 1986, kdy si nabrala velké množství zakázek. Fotografovala například uprchlíky z Guatemaly pro UNHCR¹⁴, politiky pro The Economist nebo výzkum pro UNDP¹⁵.

V roce 1988 se Líba dostala prostřednictvím listu The Economist¹⁶ do prostředí prezidentského kandidáta jménem Carlos Salinas de Gortari, kterého fotografovala při jeho předvolební kampani po celém Mexiku.

Ihned v roce 1989 se do Mexika vrátila znovu opět s velkým množstvím zakázek a fotografovala témata jako mexicko-americkou hranici, test na znečištění ovzduší v Mexico City pro WHO nebo AIDS prevenci¹⁷.

14/ UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees), Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky je jedna z pomocných organizací Organizace spojených národů

15/ UNDP (United Nations Development Programme) je rozvojový program Organizace Spojených Národů, zaměřující se na předání poznatků a zkušeností ve třech hlavních oblastech, kterými jsou udržitelný rozvoj, budování demokracie a schopnost odolávat klimatickým změnám a přírodním katastrofám.

16/ The Economist je britský týdeník, který byl založen roku 1843 Jamesem Wilsonem komentující nejnovější události a mezinárodní vztahy.

17/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Mexiko, AIDS prevence, 1989

Mexiko, 1979

Mexiko, 1973

Mexiko, hranice s USA, 1989

Mexiko, test znečištění ovzduší, 1989

Mexiko, hranice s USA, 1989

Mexiko, Chila, 1979

Mexiko, 1986

Mexiko, 1979

Mexiko, 1986

Mexiko, Chila, 1979

Mexiko, 1986

Bolívie, 1983

Bolívie, La Forestal, 1983

Bolívie, St. Martin, 1983

Bolívie, 1983

Bolívie, La Forestal, 1983

Bolívie, 1983

Bolívie, 1983

Bolívie, 1983

BOLÍVIE

Do Bolívie se Líba dostala roku 1983 přes fotografickou agenturu Select, respektive přes vedoucí této agentury pocházející z jižní Afriky, která měla kontakt na katolickou jeptišku, která ji jako malou učila. Ta se přesunula do Bolívie, do města Santa Cruz, kde vedla klášter se zdravotnickým střediskem a pomáhala potřebným. V průběhu její návštěvy se strhly velké povodně, které Líba také zachytila na svých fotografiích¹⁸.

¹⁸/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Brazílie, Transvestité, 1983

Brazílie, Transvestité, 1983

Brazílie, Transvestité, 1983

Brazílie, hlavní město Brasília, 1983

Brazílie, hlavní město Brasília, 1983

BRAZÍLIE

Roku 1983 jela Líba do Brazílie fotografovat pro knihu, kterou připravovaly s Olivíí Benett a poté tam zůstala další 3 měsíce, cestovala a navštívila také nové hlavní město Brasilia, kde fotografovala mimo jiné architekturu od Oscara Niemeyera. Zároveň zde také vyfotografovala reportáž o transvestitech¹⁹.

¹⁹/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Írán, 1975

Írán, 1975

Írán, 1975

ASIE

ÍRÁN

Jeden z cestovních grantů, který Líba dostala, využila na cestu do Íránu v roce 1975, kam se vydala se svým, dnes již bývalým, manželem a jeho kamarádem. Na výlet vzpomíná jako na nejnáročnější cestu, kterou kdy podnikla a byla pro ni do této doby zřejmě největším kulturním šokem. Protože grant pokrýval jen velmi malou část výdajů, tak se na cestu do této vzdálené země vydali vlakem. Fotografie z Íránu použila do školní práce, kterou musela napsat v rámci grantu²⁰.

²⁰/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Srí Lanka, Ratmalana, 1984

Srí Lanka, Ratmalana, 1984

Srí Lanka, Ragama, 1984

Srí Lanka, 1987

Srí Lanka, 1987

Srí Lanka, 1987

SRÍ LANKA

Za fotografii z Keni z roku 1981 Líba vyhrála soutěž Eye on the World a první cenou byla zakázka pro Christian Aid²¹ na Srí Lance, kam odjela až roku 1984 připravovat soubor o Tamilech. Na Srí Lance strávila s novinářem přibližně měsíc a výsledkem byly fotografie, které byly použity do propagačních materiálů pro humanitární organizaci Christian Aid.

Podruhé se na Srí Lanku Líba dostala v roce 1987 s humanitární organizací Save the Children²².

^{21/} ChristianAid je křesťanská humanitární organizace.

^{22/} Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Hongkong, 1989

Hongkong, 1987

Hongkong, 1987

Hongkong, 1989

Hongkong, 1989

Hongkong, 1989

Hongkong, 1989

HONGKONG

Do Hongkongu byla Líba vyslána neziskovou organizací Save the Children hned dvakrát v letech 1987 a 1989, kde dokumentovala vietnamské uprchlíky²³.

²³/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Keňa, 1981

AFRIKA

KEŇA

Jedna z prvních cest do Afriky byla roku 1981 do Keni. I přesto, že se jednalo o zakázku pro neziskovou organizaci ActionAid, tak se fotografie z této cesty vymykají a Líba s nimi dokonce vyhrála první cenu v soutěži Eye on the World. Bohužel se z této cesty dochovaly pouze zvětšeniny fotografií, negativy byly ukradeny.

Podruhé se Líba dostala do Keni v roce 1985, kdy se na cestu vydala na vlastní pěst s anglickým reportérem a snažili se udělat reportáže, které by bylo možné v Anglii prodat přes agentury. Fotografovala téměř vše, co bylo možné²⁴.

Keňa, 1981

Keňa, 1981

²⁴/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Keña, 1985

Keña, 1985

Keña, 1985

Keña, 1985

Keña, 1985

Keña, 1985

Keña, 1985

Somálsko, 1985

SOMÁLSKO

Roku 1985 Líba dostala další zakázku pro ActionAid a byla poslána do Somálska, kde fotografovala jejich projekty týkající se školství a zdravotnictví. V rámci této cesty nakonec vyfotila také nějaké projekty pro UNICEF. Do Somálska se Líba vrátila znovu v roce 1992²⁵.

Somálsko, 1985

Somálsko, 1985

Somálsko, 1985

Somálsko, 1985

²⁵/ Osobní rozhovor ze dne 21. 3. 2017.

Somálsko, 1992

Somálsko, 1992

Somálsko, 1992

Somálsko, 1992

Somálsko, 1992

Somálsko, 1992

Somálsko, 1992

Rwanda, 1994

Rwanda, 1994

Rwanda, 1994

Rwanda, 1994

Rwanda, 1994

RWANDA

V roce 1994 Líba fotografovala humanitární katastrofu při občanské válce ve Rwandě, která je označována za jednu z nejhorších genocid²⁶ moderních dějin²⁷.

26/ Genocida ve Rwandě probíhala od dubna do června 1994 a jednalo se o masové vyvražďování kmene Tutsiů kmenem Hutu. Podnětem k masovým vraždám bylo sestřelení letadla rwandského prezidenta 6. dubna 1994. Následně bylo od dubna do července 1994 systematicky vyhlazeno 500 tisíc až 1 milion rwandských Tutsiů milicemi rwandských ozbrojených sil.

27/ Osobní rozhovor ze dne 21. 3. 2017.

Zair, 1994

Zair, 1994

Zair, 1994

Zair, 1994

ZAIRE

Ve stejném roce fotografovala humanitární katastrofu v Zairu, kdy se mezi uprchlíky z Rwandy začala šířit cholera a kde bylo mnoho mrtvých. Zřejmě nejhorší věc, kterou doposud viděla²⁸.

²⁸/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Spartakiáda, Praha, 1985

Spartakiáda, Praha, 1985

Spartakiáda, Praha, 1985

Spartakiáda, Praha, 1985

Spartakiáda, Praha, 1985

Oslavy 1. máje, Praha, 1985

Oslavy 1. máje, Praha, 1985

EVROPA

ČESKOSLOVENSKO

Domů se Líba pravidelně vracela a při této příležitosti se snažila vždy zachytit události, o kterých si myslela, že je bude možné prodat nějakým časopisům. V roce 1985 fotografovala Spartakiádu a o tři roky později přijela v době prvomájových průvodů, které také zachytila. V 90. letech, kdy začala fotografovat pro týdeník The European, najdeme v jejím archivu snímky z romského festivalu, ženské věznice, Jedličkova ústavu nebo ze zvolení Václava Havla československým prezidentem. Tyto fotografie se snažila vždy nabídnout většímu množství novin a časopisů²⁹.

²⁹/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Václav Havel, Praha, 1990

Jedličkův ústav, Praha, 1990

Václav Havel, Praha, 1990

Jedličkův ústav, Praha, 1990

Romský festival, Praha, 1990

Václav Havel, Praha, 1990

Romský festival, Praha, 1990

Romský festival, Praha, 1990

Strip bar, Praha, 1990

Romský festival, Praha, 1990

Strip bar, Praha, 1990

Romský festival, Praha, 1990

Strip bar, Praha, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

Rumunsko, Botiza, 1990

RUMUNSKO

V roce 1990 jela Líba společně s dalším fotografem přes pařížskou agenturu ANA do Rumunska, kde strávili 14 dní fotografováním ve vesnici Botiza³⁰.

³⁰/ Osobní rozhovor ze dne 21.3.2017.

Somálsko, 2009

Somálsko, 2009

Somálsko, 2009

Niger, 2012

Niger, 2012

Etiopie, 2009

Etiopie, 2009

DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE

Přechod na digitální fotografii měl podobný průběh jako přechod z černobílé na barevnou fotografii. Klienti novému médiu zpočátku příliš nedůvěřovali a preferovali fotografii na barevném diapozitivu. Líba na digitální fotografii přešla okolo roku 2001 a z nového média nebyla příliš nadšená, vnímala to spíše jako nutnost³¹.

V roce 2009 fotografovala pro Ednu Adan Ismail, bývalou ministriní zahraničí, porodnici, kterou zřídila v Somálsku a ve stejném roce fotografovala kmen Tsemai v Etiopii.

Roku 2012 fotografovala v Nigeru tradiční rituální obřad nomádů Guérewol.

Fotografie byly publikovány na blogu české verze National Geographic³².

31/ Osobní rozhovor ze dne 4. 4. 2017.

32/ Osobní rozhovor ze dne 30. 5. 2017.

Uganda, 1997-1998

Uganda, 1997-1998

Uganda, 1997-1998

Uganda, 1997-1998

Uganda, 1997-1998

Uganda, 1997-1998

TEMATICKÉ REPORTÁŽE

Dostat se v Anglii k velkým reportážím nebylo lehké, nicméně v 90. letech se to Líbě přes písčícího autora podařilo. Emma Brooker, žurnalistka pracující pro agenturu Select se spojila s Líbou a společně vytvořily několik zajímavých reportáží.

V letech 1997–98 společně pracovaly na reportáži týkající se praktik ugandské teroristické organizace, která unáší děti a cvičí je pro vojenské účely. Líba fotografovala dívky, které byly uneseny a následně osvobozeny v katolické škole v severní Ugandě. Reportáž vyšla v několika časopisech, mimo jiné v *Night&Days* (October, 1997).

V roce 1996 Líba fotografovala v Ghaně reportáž o dívkách nazývaných Trokosi, které jsou díky tradici vydávány ke službě kněžím z kmene Ewe. Těm dívky vaří, obdělávají pole a rodí děti. V Ghaně je na tisíce těchto dívek, které jsou, často již jako velmi mladé, posílány do svatyní bohů války, kde bývají bity, znásilňovány a nuceny k těžké práci a tímto mají být splaceny zločiny, které spáchali jejich vzdálení a často již mrtví příbuzní. Článek vyšel v několika novinách jak v Čechách (*Bazaar*), tak v zahraničí (*Independent on Sunday*, June, 1996).

V roce 1997 se Líba dostala k zajímavé zakázce pro holandskou organizaci *International Confederation of Midwives*, která se zabývá propagací porodních asistentek a Líba fotila porody v Peru, Trinidadu a u Inuitů v Severní Kanadě.

V roce 1998 fotografovala Líba reportáž o bangladéšských ženách, které byly poraněny, většinou v obličeji kyselinou mužem, kterého odmítly za manžela. Tato silná reportáž vyšla v deseti zemích světa^{33, 34}.

Od roku 2016 Líba fotografuje pro Jihomoravskou komunitní nadaci, která se zabývá folklórem a tradicemi, podlužácké stařenky, který si běžně denně oblékají kroj svého kraje³⁵.

33/ Alena Dvořáková, *Česká humanitární fotografie 1990-2000, Závěrečná teoretická práce magisterského studia*, Praha, 2000

34/ Osobní rozhovor ze dne 20. 4. 2017.

35/ Osobní rozhovor ze dne 30. 5. 2017.

Ghana, 1996

Severní Kanada, 1997

Peru, 1997

Trinidad, 1997

Peru, 1997

Bangladěš, 1998

Bangladěš, 1998

Bangladěš, 1998

Jižní Morava, 2016-2017

Jižní Morava, 2016-2017

Jižní Morava, 2016-2017

Jižní Morava, 2016-2017

Anglie, 70.- 80. léta

Anglie, 70.- 80. léta

Líba Taylor, autor Josef Hušák, 1959

Anglie, 70.- 80. léta

Anglie, 70.- 80. léta

Anglie, 70.- 80. léta

NOVINY A ČASOPISY

TIME OUT 1979

Při obcházení redakcí s krabicí s portfoliem se Líba dostala k obrazové editorce londýnského časopisu Time Out, Cornelií Bach. Tento mírně levicový, velmi čtený týdeník dával příležitost začínajícím fotografům, pro které nebylo snadné dostat se do prestižnějších redakcí. Protože Cornelií její fotografie zaujaly, začala Líba dostávat jednou týdně fotografickou zakázku. Jednalo se především o reportáže z Londýna a blízkého okolí. Líba spolupracovala s redakcí časopisu Time Out i v průběhu 80. let. Časopis ale později změnil majitele a většina původních žurnalistů a fotografů odešla nebo byla donucena odejít. To jí ale vyhovovalo, protože chtěla více cestovat a fotografovat v zahraničí³⁶.

³⁶/ Osobní rozhovor ze dne 4. 4. 2017.

The European, 90. léta

The European, 1992

THE EUROPEAN

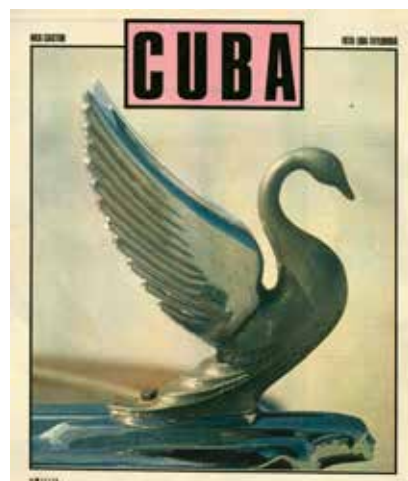
The European byly britské noviny založené Robertem Maxwellem³⁷, které vycházely od roku 1990 do roku 1998. Líba od nich dostávala zakázky hned ze začátku 90. let, ale protože spolupráce s The European nebyla zcela finančně výhodná, brzy spolupráci ukončila³⁸.

37/ Robert Maxwell byl žurnalista židovského původu a velmi vlivný člověk s československými kořeny, který se narodil na Podkarpatské Rusi. Jeho smrt je obestřena tajemstvím, protože zemřel za nejasných okolností 5. listopadu 1991 při plavbě na své luxusní jachtě. Po jeho smrti vyšlo najevo, že již delší dobu byly jeho firmy na pokraji bankrotu a že nakonec dokonce vytuneloval penzijní fondy svých zaměstnanců. Díky tomu se také spekuulovalo, že byl zavražděn. Tyto domněnky se ale nikdy nepotvrdily. Po jeho smrti byly noviny koupeny novými majiteli, ale brzy zanikly.

38/ Osobní rozhovor ze dne 4. 4. 2017.

Reflex, 90. léta

Reflex, 90. léta

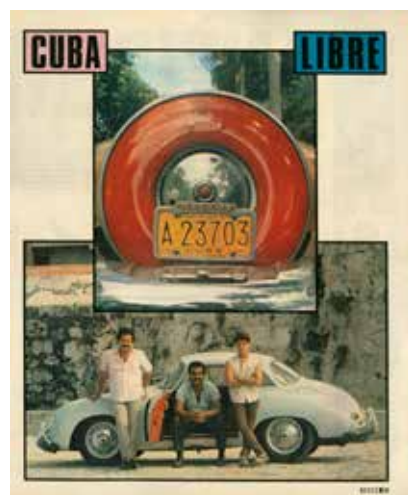
Reflex, 90. léta

Reflex, 90. léta

Reflex, 90. léta

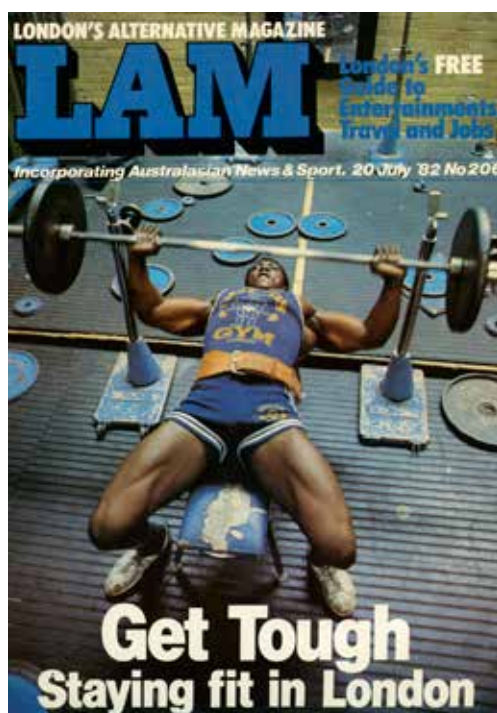

Reflex, 90. léta

REFLEX

V 90. letech Líba trávila dost času v Čechách a týdeník Reflex jí v té době publikoval poměrně velké množství reportáží. Do časopisu se dostala díky Vladimírovi Remešovi, a protože byla v té době v zahraničí, tak v něm vycházely hlavně její fotografie z ciziny³⁹.

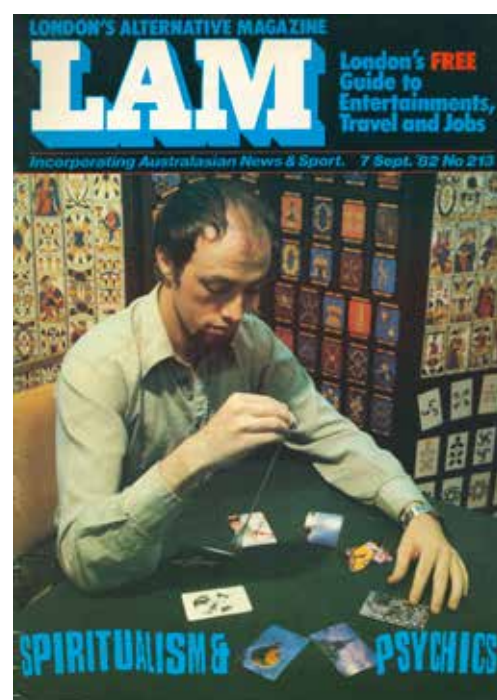
³⁹/ Osobní rozhovor ze dne 4. 4. 2017.

LAM, 80. léta

LAM, 80. léta

LAM, 80. léta

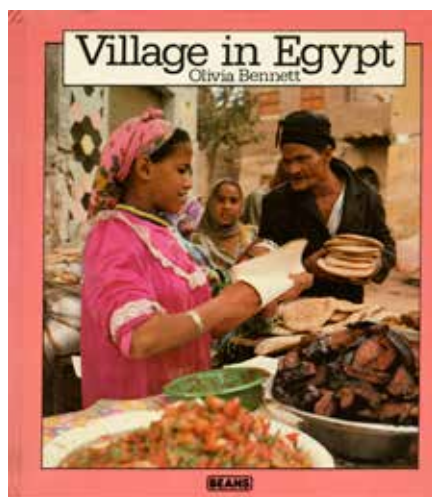
TITULNÍ STRÁNKY V ČASOPISECH

LAM

LAM byl australský časopis vycházející v Anglii pro Australany a Líba se k němu dostala na začátku 80. let přes Agenturu Select⁴⁰. Podle jejich požadavků fotografovala témata, která chtěli mít na titulní stránce časopisu⁴¹.

⁴⁰/ Více o agentuře v kapitole Fotoagentury.

⁴¹/ Osobní rozhovor ze dne 25.5.2017.

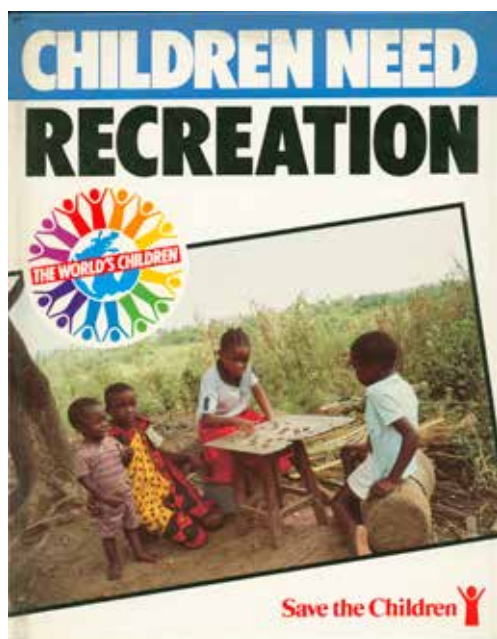
Village in Egypt, 1983

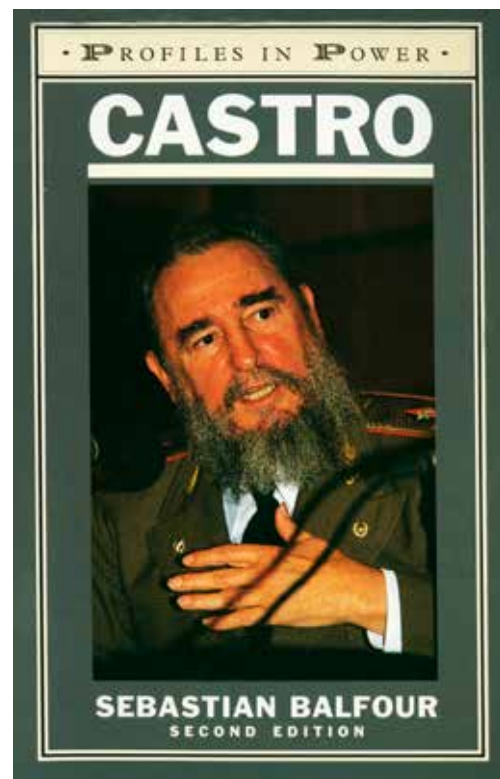
Village in Egypt, 1983

Sarajevo, 1997

Children need recreation, 1988

Castro, 1988

KNIHY S FOTOGRAFIEMI LÍBY TAYLOR

Líbiny fotografie najdeme v poměrně velkém množství knih a propagačních materiálů neziskových organizací. Sama nebyla autorkou knih, ale její fotografie se vyskytují jako ilustrace buď v celé knížce nebo společně s fotografiemi jiných autorů. Jedná se o knihy a materiály převážně edukativního a propagačního charakteru. Fotografie zhotovovala přímo na zakázku, podle požadavků klienta, ať už se jednalo o nakladatelství nebo neziskovou organizaci, případně si nakladatelství koupilo fotografii přímo z agentury podle publikovaného tématu.

Na řadě knih spolupracovala s Olivíí Bennett, která psala knížky pro děti a požádala Líbu, aby je svými fotografiemi ilustrovala. Jednalo se o knížky edukativního charakteru jak s tématy z Londýna, tak s tématy ze světa, které měly dětem ukázat například, jak žijí lidé v jiných zemích, jak žijí děti v Africe nebo jak žijí děti, které se přistěhovaly z jiných zemí do Londýna. Jednalo se o edici nakladatelství A&C Black Limited.

Řada nakladatelství si její fotografii koupilo od agentury přímo tématicky k námětu knihy na titulní stránku. V případě knihy Castro od agentury Select nebo u knihy The Political Economy of Global od agentury Panos Picture.

Velká část Líbinych zakázek byla pro neziskové organizace, a proto její fotografie najdeme také ve velkém množství knih, brožur, létáků a jiných propagačních materiálů pro neziskové organizace^{42, 43}.

42/ Seznam publikací s Líbinyými fotografiemi je v Příloze č. 1

43/ Osobní rozhovor ze dne 4.5.2017.

Ludvík Vaculík, 1977

Milan Machovec, 1977

Václav Havel, 1977

Daňa Horáková, 1977

FOTOAGENTURY

Líba nikdy nebyla členkou fotoagentury, ale s několika z nich v průběhu své fotografické kariéry spolupracovala na distribuci svých fotografií.

AGENTURA CAMERA PRESS

Líba nejraději fotografovala za hranicemi. A protože v době vzniku občanské iniciativy Charta 77 žila v Londýně, ráda přijala nabídku londýnské agentury Camera Press k fotografování jejích členů. Není si jistá, jestli fotografie byly někdy publikovány, za soubor portrétů členů Charty 77 totiž Líba nikdy honorář nedostala.

Miss Universe, 1980

Miss Universe, 1980

Mr. Universe, 1983

Mr. Universe, 1983

AGENTURA SELECT

V osmdesátých letech se fotografové v Londýně začali sdružovat do fotoagentur. Líba také začala spolupracovat s jednou z nich a to, s dnes již neexistující, fotoagenturou Select. Fotografovala významné události na doporučení agentury nebo z vlastní iniciativy a vlastně nikdy neměla záruku, že nějakou z fotografií prodá.

PANOS PICTURES

S agenturou Panos Picture začala spolupracovat v roce 1986, když byla agentura založena. Vždy když odjížděla fotografovat zakázku pro neziskovou organizaci za hranice, tak se s agenturou dopředu domluvila, jestli by se jí ze země, kam odjíždí nehodilo něco vyfotografovat a to se následně snažila splnit⁴⁴.

AGENTURA ANA

Na přelomu 80. a 90. let Líba spolupracovala s agenturou Ana, kterou vedla Ana Obolensky a přes tuto agenturu byla Líba fotografována v Rusku a Rumunsku⁴⁵.

44/ Osobní rozhovor ze dne 4.5.2017.

45/ Osobní rozhovor ze dne 30.5.2017.

David Hurn, 1981

Karel Köcher, 90. léta

Bohumil Hrabal, 90. léta

Lauren Bacall, 1979

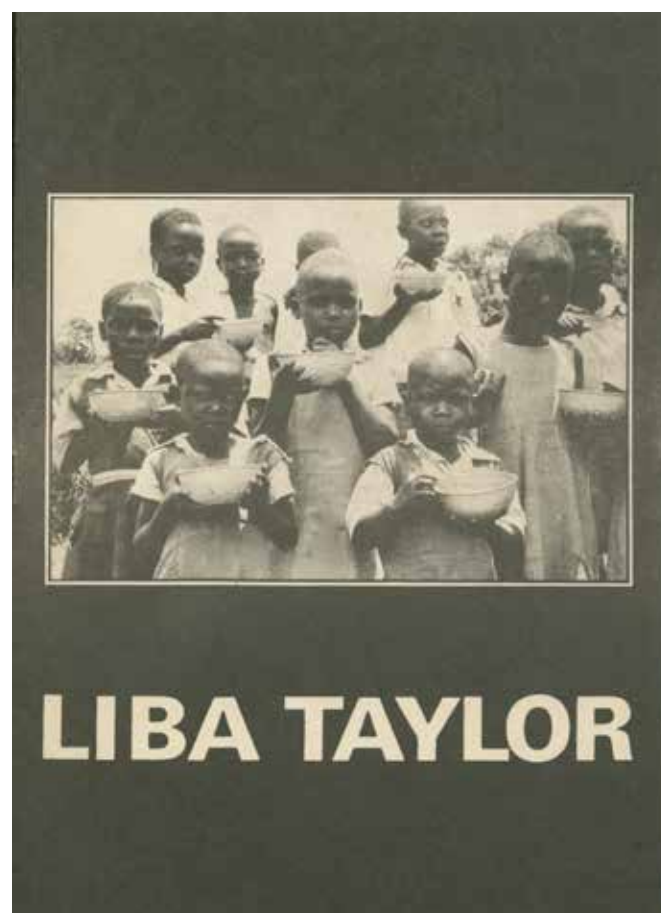
Miloš Forman, 1979

Manuel Álvarez Bravo, 1979

ZNÁMÉ OSOBNOSTI NA FOTOGRAFIÍCH LÍBY TAYLOR

Díky své práci Líba Taylor fotografovala množství známých osobností ať už v bývalém Československu nebo jinde ve světě. Většinou se jednalo o fotografie v reportážním stylu, které byly foceny buď přímo na požadavek novin, nebo pro fotografickou agenturu do databáze. Z těch nejznámějších jmenujme například Margaret Atwood, Davida Hurna, Manuela Álvareze Brava, Matku Terezu, Lauren Bacall, Fidela Castra, Miloše Formana, Václava Havla, Karla Köchera, Bohumila Hrabala a mnoho dalších. I přesto, že Líba tyto portréty nefotografovala ráda, výsledek je výborný. Znamé osobnosti zachycovala velmi často přímo u činnosti, která vystihuje jejich profesi v pro ně přirozeném prostředí.

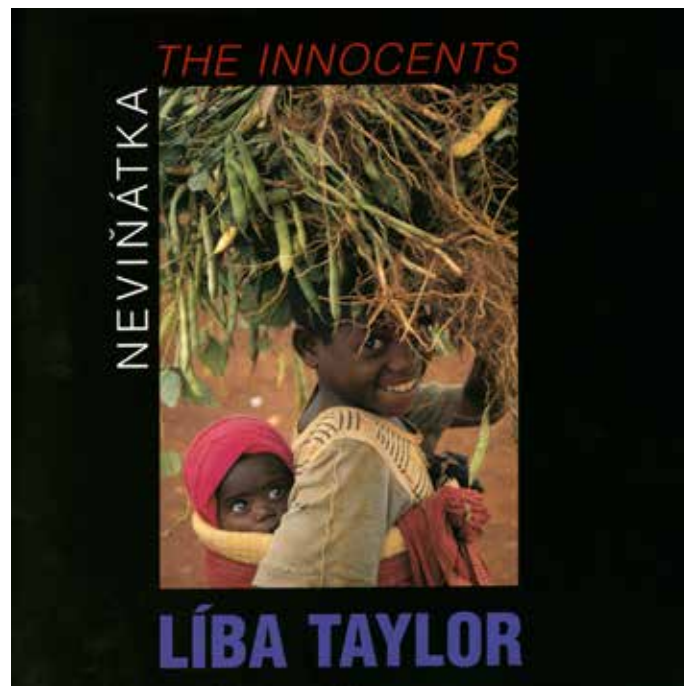
Katalog k výstavě Liba Taylor, 1987

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

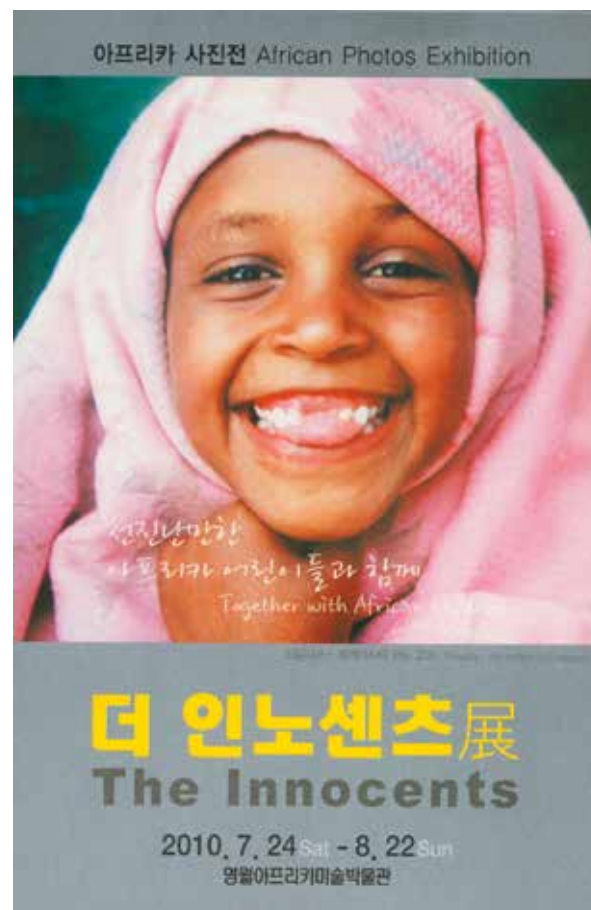
LIBA TAYLOR-FOTOGRAFIE

Jednou z prvních Libiných výstav v bývalém Československu byla výstava v Malé galerii Čs. spořitelny v Kladně v roce 1987. Představila zde pouze část své dosavadní tvorby se společným tématem ženy, dítěte a rodiny, které zpracovávala v rámci své práce na zakázkách neziskových organizací, agentur a nakladatelství v různých zemích a kontinentech. Vystavila zde fotografie z Keni, Tanzánie, Alžíru, Mexika, Zimbabwe a další⁴⁶.

46/ Katalog k výstavě Fotografie, 1987

Katalog k výstavě Neviňátka, 2002

Katalog k výstavě Neviňátka, 2010

NEVIŇÁTKA/THE INNOCENTS

Další samostatnou výstavou organizovanou roku 2002 Danielou Mrázkovou a Vladimírem Remešem byla výstava Neviňátka/The Innocents, která proběhla v Komorní galerii Domu fotografie Josefa Sudka v Praze v roce 2002, v Rakovníku v roce 2008 a v Yeongwolu v Koreji v roce 2010.

Jednalo se o výstavu upozorňující na problematiku týkající se především žen a dětí, kteří jsou v současném světě vystavováni ozbrojeným konfliktům, otroctví, diskriminaci, zneužívání a hladu, a kteří se v této situaci vyskytli zcela nevině. I přes tak závažné téma její fotografie neukazují zoufalství a beznaděj, ale jsou naopak naděje plné. Výstava představila obrazově působivou a koncepčně poutavě uchopenou problematiku zemí rozvojového světa. Výstava obsahovala barevé snímky z Tanzánie, Ghany, Sierra Leone, Bangladéše, Ugandy, Somálska a další dopněné o informativní popisky k zobrazovanému tématu⁴⁷.

^{47/} Katalog k výstavě Neviňátka, 2002

Katalog k výstavě Romové, 2001

SPOLEČNÉ VÝSTAVY

ROMOVÉ/ROMANIES-KHAMORO

Kurátoři výstavy pořádané u příležitosti světového festivalu Khamoro 2002, Daniela Mrázková a Vladimír Remeš vybrali deset autorů, kteří ve svých fotografiích zachycují Romy. Výstava Romové nahlíží do života Romů různými pohledy. Etnografka Eva Davidová fotografovala už v 50. letech ještě kočující Romy, Jaroslav Kučera zase sledoval Romy žijící ve velkých průmyslových aglomeracích, Karel Cudlín zachycuje Romy, jak v Praze, tak i na Ukrajině, Roman Čejka fotografoval volbu romské královny krásy a Jaroslav Strouhal a Milan Jaroš vystavovali fotografie tradiční romské vesnice. Líba Taylor společně s Vladimírem Goralčíkem, Stankem Abadžičem a Jaroslavem Balvínem představili fotografie předchozích ročníků festivalu romské kultury Khamoro. Výstava proběhla v Komorní galerii Domu fotografie J. Sudka v Praze 1, v období 21. 5.–16. 6. 2001⁴⁸.

48/ Katalog k výstavě Romové, 2002

Katalog k výstavě Propojení obrazem, 2001

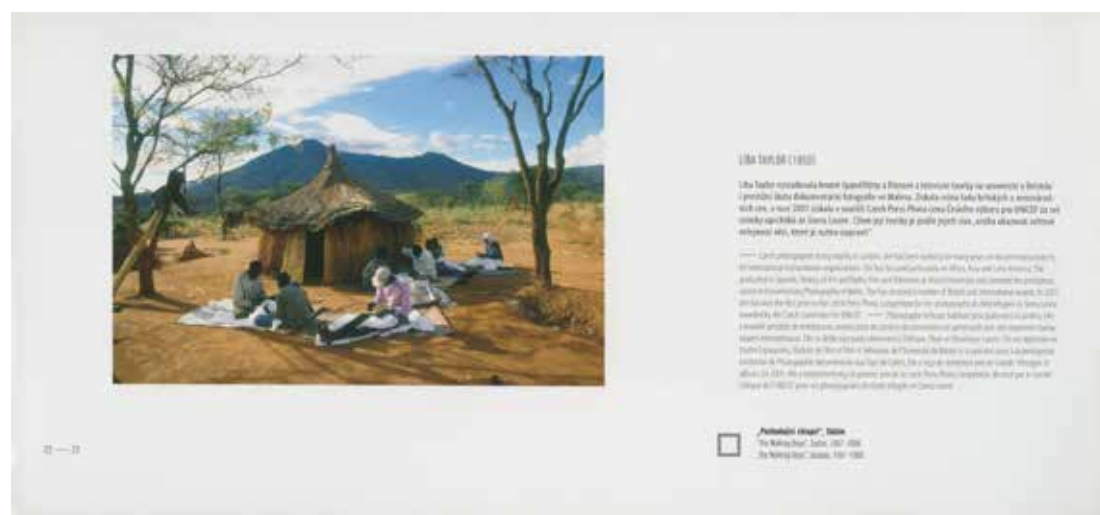
Katalog k výstavě Propojení obrazem, 2001

PROPOJENÍ OBRAZEM- ČESKÁ HUMANITÁRNÍ FOTOGRAFIE 1990 – 2000

Fotografie Líby Taylor byly součástí putovní výstavy fotografií českých fotografů pracujících na projektech s tématy cílenými na humanitární problematiku, jak doma tak i v zahraničí, vzniklých v letech 1990–2000. Fotografie vznikaly se záměrem pomoci v určité situaci svým obrazovým vyjádřením a byly určeny, jak pro propagaci neziskových organizací s cílem získat sponzory, tak pro publikaci v médiích a formování veřejného mínění. Jednalo se o výběr autorů charakterizující nejdůležitější směry, které je možné v humanitárním dokumentu a reportáži najít. Propůjčené fotografické soubory, 150 černobílých i barevných fotografií, byly vystaveny na několika místech jak doma tak i v zahraničí. Každý projekt obsahoval pět až deset fotografií a byl doprovázen krátkým textem s explikací zobrazeného tématu. Prvním místem, kde byly soubory vystaveny, bylo Nejvyšší purkrabství Pražského hradu (2. 4.–30. 6. 2001), poté se přemístily do Kyjeva (Národní univerzita T. G. Ševčenko, prosinec 2001), následně do Chebu (Galerie G4, 25. 1.–25. 2. 2002) a posledním místem byla Moskva (České centrum Ministerstva zahraničních věcí, září 2002).

Mezi dalšími vystavujícími autory byli například Pavel Dias, Alena Dvořáková, Viktor Fischer, Antonín Kratochvíl, Tomáš Novák, Václav Podestát, Roman Sejkot, Jan Šibík, Daniel Šperl, Jindřich Štreit, Iva Zimová a další⁴⁹.

⁴⁹ <http://web.quick.cz/propojeniobrazem/main.htm>

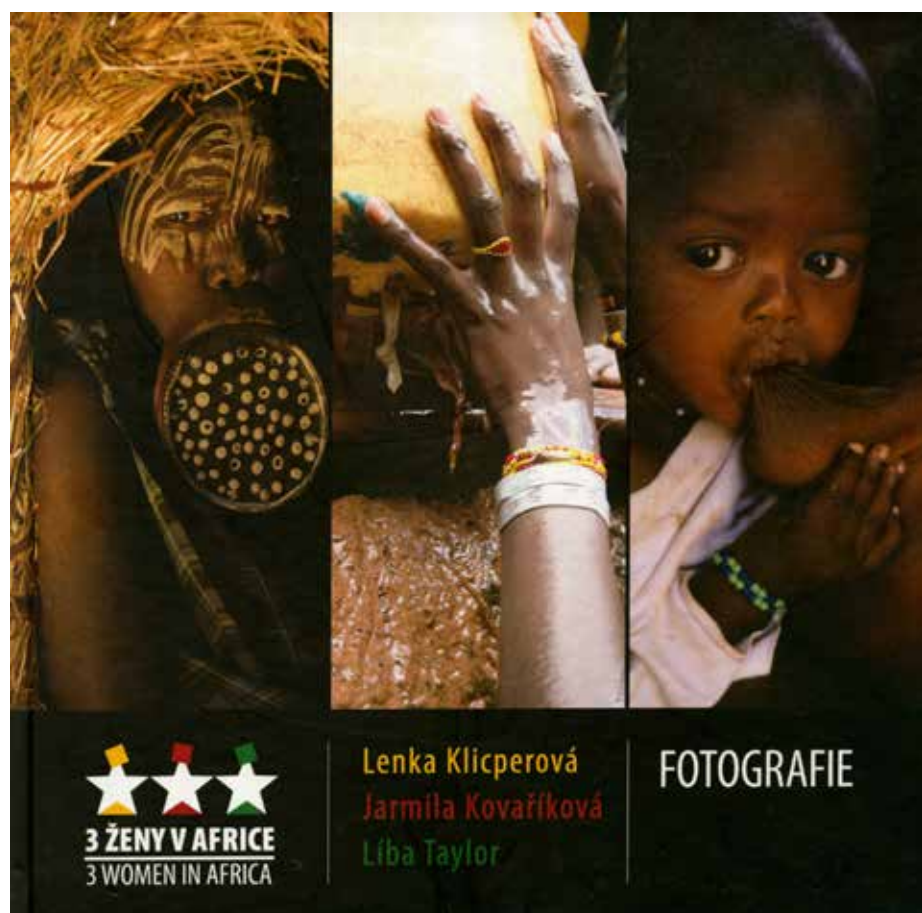

Katalog k výstavě Afrika očima českých fotografů, 2007

AFRIKA OČIMA ČESKÝCH FOTOGRAFŮ

V Českém centru v Praze se roku 2007 (10. 5.–8. 6.) konala společná výstava českých fotografů, kteří v různých obdobích fotografovali Afriku. Nejstaršími dochovalými českými fotografiemi, které zde byly vystavovány, byly fotografie západoafrického pobřeží od roku 1885–1889 cestovatele a spisovatele Enriqua Stanka Vráze. Na fotografiích byly zachyceny dobové reálie z později zaniklých západoafrických království. Jeho fotografie měly hlavně dokumentační charakter, kdy převažovala informativní složka nad emotivní a jeho cílem bylo co nejlépe informovat o životě ve vzdálených zemích. Na fotografiích Bedřicha Machulky a Richarda Štorcha, profesionálních lovců zvěře a organizátorů loveckých výprav v Africe jsou zachyceny dnes již zmizelé skutečnosti a jejich fotografie mají také obrovskou dokumentační hodnotu. Augustýn a Jaroslav Krobovi pobývali v dnes již zaniklém Habeši 20. a 30. let a jejich fotografie zčásti odkrývají svět zaniklé Etiopie. Fotografie Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda zachycují místa v Africe, která jsou dnes již zaniklá nebo těžce dostupná. Mezi zástupce českých exilových fotografů na této výstavě patří Antonín Kratochvíl, který zde vystavoval fotografie z válečných zón. Fotografie Líby Taylor zde měly také nezastupitelnou roli vzhledem k jejímu celoživotnímu zaměření na Afriku s tématy, které je nutno napravit⁵⁰.

50/ Katalog k výstavě Afrika očima českých fotografů, 2007.

Katalog k výstavě 3 ženy v Africe, 2010

3 ŽENY V AFRICE

V roce 2010 (1. 9.–5. 10.) Líba vystavovala své fotografie na společné výstavě tří autorek, jejichž tvorba se výrazně zaměřuje i na africký kontinent, na Staroměstské radnici v Praze. Společně s Jarmilou Štukovou (Kovaříkovou) a Lenkou Klicperovou vystavovala soubory oceněné na soutěži Czech Press Photo, které jsou propojeny skrze ženský pohled na africká témata. Vystavovaly soubory nejen o válkách a bídě Afriky, ale také o její kultuře a krásách⁵¹.

⁵¹/ Katalog k výstavě 3 Ženy v Africe, 2010

Katalog k výstavě Matky, fotografie Dany Kyndrové a Líby Taylor, 2013

Katalog k výstavě Matky, fotografie Dany Kyndrové a Líby Taylor, 2013

MATKY/MOTHERS

Součástí Prague Photo Festivalu 2013 (15. 5.–14. 6.) byla společná výstava Líby Taylor a Dany Kyndrové s názvem Matky. Obě autorky se věnovaly tomuto tématu, i když každá má jiný vizuální styl. Dana Kyndrová se tímto tématem zabývala desítky let, jak doma, tak v Evropě, Africe i zemích bývalého Sovětského svazu. Líba vystavovala fotografie porodů afrických žen⁵².

52/ Katalog k výstavě Matky, 2013

Diplom za cenu v soutěži Czech Press Photo 1998

Diplom za cenu v soutěži Czech Press Photo 2001

SPOLUPRÁCE S CZECH PRESS PHOTO

Přibližně v roce 2005 začala Líba přemýšlet, že by se vrátila z Londýna zpět do Prahy a v tuto dobu také začala asistovat Daniele Mrázkové s přípravou soutěže Czech Press Photo. Komunikovala s porotou, nebo překládala texty, když bylo potřeba. Protože ale zjistila, že se jedná převážně o administrativní práci, dlouho jí tato činnost nevydržela.

V roce 2016 byla také členkou poroty⁵³.

CENY V SOUTĚŽI CZECH PRESS PHOTO

Líba Taylor se fotografických soutěží moc neúčastnila, nicméně když do soutěže Czech Press Photo dvakrát své soubory poslala, vyhrála. V roce 1998 získala 2. místo za sérii fotografií Bangladéské ženy, které odmítly potencionálního manžela, jsou zohavovány kyselinou, v kategorii Reportáž a v roce 2001 získala cenu Českého výboru pro Unicef za sérii fotografií s názvem Beznadějná situace uprchlíků ze Sierra Leone, kteří utíkají před válkou o diamanty⁵⁴.

53/ Osobní rozhovor ze dne 15. 5. 2017.

54/ Osobní rozhovor ze dne 15. 5. 2017.

SROVNÁNÍ FOTOGRAFIÍ S FOTOGRAFIEMI JINÝCH AUTORŮ

Líbu vždy bavila živá, reportážní fotografie více, než stylizované portréty. Jako fotografické vzory uvádí Henri Cartier-Bressona, Donalda McCullina, Iana Berryho a Patricka Warda⁵⁵. Přestože většina jejích fotografií vznikla na základě zadání, ať už od humanitární organizace, novin nebo fotoagentury, možná bychom očekávali, že mezi jejími snímky najdeme pouze účelové reportážní fotografie. Nalezneme mezi nimi ale také celou řadu výtvarně hodnotných fotografií a souborů. Bezesporu mezi ně patří například fotografie z Keni z roku 1981, s kterými vyhrála první cenu v soutěži Eye on the World.

Její humanitární fotografie jsou velmi silným svědectvím o událostech, které se děly a dějí, na které je třeba upozornit a pokud možno se snažit pomoci. Díky svému odchodu do Anglie, ve velmi mladém věku, měla oproti jiným českým fotografům výhodu, že mohla celý život volně cestovat a fotografovat a proto na jejích snímcích najdeme témata, která u jiných československých fotografů v této době nenajdeme. Protože byla vdaná za Angličana, mohla dokonce volně cestovat do Československa a fotografovat také tady.

Zřejmě díky její spolupráci s humanitárními organizacemi, které se zaměřují na pomoc slabším, se na jejích fotografiích často objevují hlavně ženy a děti, protože ty patří všude na světě právě k těm nejzranitelnějším. Zabývá se, stejně jako Dana Kyndrová, tématem ženy a matky. Líbiny fotografie jsou popisné, ale to nic nemění na tom, že jsou výtvarně hodnotné a citlivým způsobem zachycují ženy v důvěrných situacích jakou je třeba porod. Stejně tak ve zranitelných chvílích jako je poleptání bangladéšských žen kyselinou. Je až obdivuhodné, jak blízko se s fotoaparátem v těchto situacích dokáže dostat. Fotografie Dany Kyndrové ukazují roli ženy v naší společnosti. Autorka ať už doma nebo v zahraničí nahlíží do života žen v různých situacích, jako je pohřeb nebo noční kluby. Zpracovávaly stejné téma, jen s odlišným vizuálním stylem.

Líba, stejně jako Alena Dvořáková a Viktor Fischer, zachycuje téma humanitárních

⁵⁵/ Osobní rozhovor ze dne 15. 5. 2017.

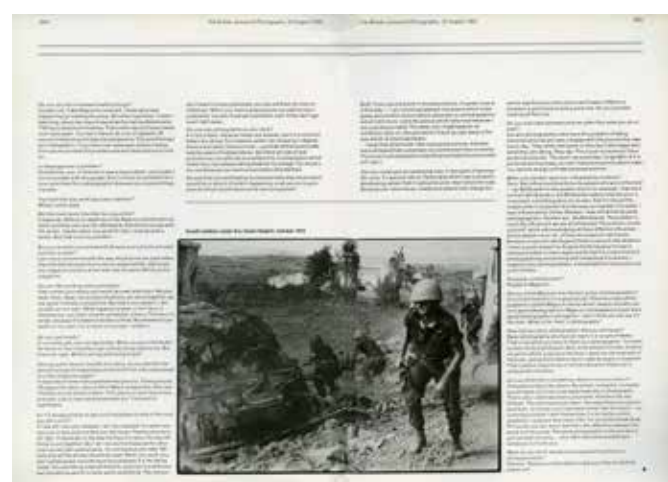
pracovníků při pomoci potřebným. Dvořáková s Fischerem začali toto téma fotografovat v roce 1998, kdežto Líba se mu věnuje už od roku 1981, kdy odjela poprvé fotografovat pro humanitární organizaci do Keni. Cíl jejich fotografování je stejný, fotografie jsou používány pro přípravu reklamních materiálů a slouží k prezentaci humanitární organizace a k získávání finančních prostředků od sponzorů. Dvořáková s Fischerem také fotografují v různých zemích světa jako je Kazachstán, Argentina, Jihoafrická republika nebo Chile. Jejich vizuální vyjádření je ale odlišné od popisnějších fotografií Líby Taylor. Často fotografují v protisvětle s pohybovou neostrostí a téměř výhradně černobíle, na rozdíl od Líby, která se nejraději vyjadřuje barevnou fotografií.

Při svých návštěvách Československa fotografovala Líba vždy účelově témata, o kterých si myslela, že by mohly být zajímavé pro fotoagentury a snadno prodejné. Jedním z témat, o které se zajímala byly tělesně postižené děti v Jedličkově ústavu. Podobné téma se pokusil zachytit také Václav Podestát, který strávil rok fotografováním Luboše N., bývalého dřevorubce, který je v důsledku pracovního úrazu upoután na invalidní vozík. Líbiny fotografie popisně zachycují okamžiky všedního dne handicapovaných dětí, série jejích fotografií je určena pro reportáž v novinách či časopise, zatímco Václav Podestát využívá obrazové i obsahové symboliky ve více rovinách a na základě fotografického souboru o jedné osobě přinesl svědectví o pocitech a problémech tělesně postižených lidí⁵⁶.

56/ Daniel Petřina, Česká dokumentární fotografie na počátku nového tisíciletí, Magisterské práce FAMU, 2004

The British Journal of Photography, 1982

The British Journal of Photography, 1982

The British Journal of Photography, 1982

ROZHOVORY S FOTOGRAFY

V 80. letech začala Líba v Anglii dělat rozhovory s fotografy a jinými známými osobnostmi například s Davidem Hurnem, Davidem Baileyem, Georgem Rodgerem, Sirem Tomem Hopkinsonem, Bertem Hardym, Ianem Berrym, Markétou Luskačovou, Janem Saudkem, Janem Svobodou a dalšími. Rozhovory vyšly v časopisech jako British Journal of Photography, Creative Camera, Československá fotografie, Reflex, Lidé a země. V současné době Líba v rozhovorech s fotografy pokračuje pro časopis Reportér.

ROZHOVOR S DANIELOU MRÁZKOVOU

Rozhovor s Danielou Mrázkovou proběhl v jejím domě v Černošicích 25. května 2017.

Pamatujete si, kdy jste se s Líbou poprvé setkala?

Tak to si pamatuju velmi přesně. To bylo v červenci 1976 na fotografickém festivalu v Arles. Byla jsem tam v porotě pro fotografické publikace a přišel za mnou David Hurn a zeptal se mě, jestli nechci poznat Češku, která tam je s ním v rámci jeho kurzu dokumentární fotografie. Takže jsem potkala Líbu. Tam jsme se viděly poprvé, a protože Líba mohla jako vdaná za Taylora jezdit do Československa, tak jsme se zanedlouho viděly znovu. No a ona v Praze fotila Havla, Formana a ostatní, dělala i rozhovory, které jsem jí zprostředkovala v měsíčníku Fotografie, to bylo někdy do roku 1989. Já jsem potom taky dost jezdila do Londýna. Líba mi hodně pomáhala, to už bylo někdy v 80. letech, bydlela jsem u ní v Londýně. Dělalý jsme potom spolu spoustu zajímavých věcí a vzájemně si pomáhaly. Takže od toho sedmdesátéhošestého se naše osudy začaly proplétat.

Jsou pro Vás její fotografie něčím vyjímčné?

Líba je fotografa, která více či méně byla zvyklá, že dostávala zadání. Že různé, spíše humanitární organizace, jí dávaly zakázky týkající se určitých témat a při té příležitosti vznikaly pravděpodobně i další fotografie. A čeho já si na těch jejích fotografiích cením, tak to je takový ten akcent na ženy a děti. Zajímaly ji osudy žen a dětí, toto téma se prolíná celou její prací a myslím, že ji tím trochu odděluje.

Mohla byste přiblížit její spolupráci se soutěží Czech Press Photo?

V roce 2005, když se Líba vrátila z Anglie zpátky do Čech, tak začala s Czech Press Photo spolupracovat. My jsme měli od roku 1996 mezinárodní porotu a protože měla dost kontakty, tak třeba i zprostředkovala nějaké porotce, jako Gracielu Iturbide nebo Davida Hurna. Ona dala vždy tip na nějakého zajímavého fotografa. Následně komunikovala s cizojazyčnou porotou a novináři. Dokonce jeden čas jsem si myslela, že by se organizačně mohla postarat o Czech Press Photo, ale ona nebyla nikdy zaměstnaná, je to naprosto freelance člověk, který si sbalí kufr a jede si a není

zvyklá chodit do práce. Tady musíte přemýšlet koncepčně a všechno plnit, i když je to nezáživné a není to dobrodružné. Navíc musíte mít kontakty na shánění peněz. A to jsem pochopila během prvního roku, co jsem si myslela, že by mohla převzít vedení Czech Press Photo, že Libuše opravdu není ten typ, který by tohle dělal.

Zařadila by jste ji spíše mezi dokumentaristy nebo fotožurnalisty?

Víte, ta její tvorba je na takovém rozhraní. Protože fotožurnalista, ten jde více po akci než po stavu a myslím si, že ona spíše více zaznamenávala stav. Já bych ji řadila k dokumentaristům. Nevím ke komu bych ji u nás v Čechách přirovnala, on moc nikdo neměl takové možnosti jako ona a ve světě, že by Líba nějak speciálně vybočovala, to si nemyslím. Ale zajímavé je, že ona je ten typ člověka, který dostal zadání a jel ho plnit. Zaznamenávala svědectví o tom požadovaném problému. Byla třeba první, kdo upozornil v roce 1998 přes Czech Press Photo na téma kyselinových útoků na ženy v Bangladéši. Frank Furnier, který byl v porotě, jí tenkrát navrhol na hlavní cenu.

Myslíte si, že je její tvorba ovlivněna nějakým fotografem?

To si nemyslím a myslím, že ani ona sama by Vám nikoho nejmenovala.

Mohla byste přiblížit její spolupráci s Reflexem?

Dostala se tam přes Vladimíra Remeše. On tam dělal obrazového redaktora od začátku, první číslo Reflexu vyšlo, tuším, v dubnu 1990. A Líba hned od počátku spolupracovala.

Prý jí pomáháte editovat fotografie. Jak to děláte, ona jich má tolik, že to asi nebude snadné.

Já v podstatě vybírám fotografie celý život. Musí to mít samozřejmě obrazovou i vypovídací kvalitu. Třeba Neviňátka, musíte ten rozsah tématu obsáhnout. Tam určitě nebudou jen holky s dítětem u pasu, ale třeba taky sexuální otrokyně. Musíte to téma, třeba těch Neviňátek pokrýt. Jako celek to musí mít příběh, musí to být pestré, každá fotografie musí mít vypovídací hodnotu a musí to vypadat.

Jaký je Líba člověk?

Je to naprosto férová ženská, na kterou se člověk může spolehnout. Což je – vzhledem k tomu, že se od svých osmnácti, kdy opustila domov a celý život se musela starat sama o sebe – obdivuhodné⁵⁷.

⁵⁷/ Osobní rozhovor s Danielou Mrázkovou ze dne 25. 5. 2017.

ROZHOVOR S LÍBOU TAYLOR

Rozhovor s Líbou Taylor proběhl v jejím bytě v Černošicích 15. května 2017.

Líbo, na kterou otázku při rozhovorech s novináři nerada odpovídáte a na co bych se Vás neměla ptát?

Asi neexistuje žádná otázka, na kterou bych nechtěla odpovědět. Nerada chodím do televize. Jsem rozhodnutá, že už tam nikdy nepůjdu.

Myslíte si, že emigrace ovlivnila Vaše fotografování? Kdybyste zůstala v Čechách, tak byste dělala něco jiného?

Určitě bych dělala něco jiného, protože v Československu bych nemohla fotografii studovat. O FAMU byl veliký zájem, pravděpodobně bych se tam nedostala. Nejsem si jistá, jestli Anglie ovlivnila moji tvorbu, ale každopádně mi dala ohromnou příležitost fotografovat a dělat si téměř všechno, co jsem chtěla.

Myslíte si, že jste odvážná, když jste se v 18 letech vydala sama stopem do Anglie nebo to byla nerozvážnost?

Určitě to nebyla nerozvážnost, ale spíše beznaděj. Chtěla jsem se za každou cenu dostat ven. Do 18 let jsem měla pocit, že žiju v kleci. Najednou to vypadalo, že se to změní, protože jsem měla domluvený pobyt v Anglii kvůli studiu jazyků, ale do toho přišla invaze a to byl krok k horšímu.

Nestýskalo se Vám v Anglii po rodině a kamarádech?

Trošku, ale zase ta Anglie byla tak úžasná a zajímavá, prostě byla spousta nových věcí na objevování a já jsem byla ráda, že nejsem v Čechách.

Procestovala jste skoro celý svět, co nejhoršího jste viděla?

Nejhorší byla asi Rwanda, když Hutové vyvražďovali Tutsie, to byl rok 1994. Bylo to něco strašného, protože ti lidi byli tak zbídačení, že umírali ve stoje. Vypukla tam epidemie cholery a já měla tenkrát pocit, že se dívám na něco, co snad ani nemůže být pravda.

Měla jste někdy strach při fotografování? Dostala jste se do nějaké nebezpečné situace?

V Mexiku jsem byla napadena a útočník byl ozbrojený pistolí. Měla jsem potom chvíli strach chodit večer ven i v Londýně, ale ten nakonec zmizel. Nikdy jsem se v žádné nebezpečné situaci neocitla úplně sama. V té Africe jsem byla v podstatě vždy chráněná lidmi, kteří mě prováděli.

Setkala jste se jako fotožurnalistka ve své profesi s diskriminací?

Abych Vám řekla pravdu, tak nevím. Já jsem se nikdy nepokoušela o novinářskou fotografii, a pokud někde diskriminace byla, tak zřejmě tam. Pracovala jsem spíše pro nevládní organizace a ty měly ve svém kodexu, že musí zaměstnávat ženy, takže já jsem s tím neměla vůbec problém. I když vlastně vzpomínám si, že když sem vyhrála tu soutěž Eye of the World od ChristianAid, tak první cenou byla cesta na Srí Lanku fotografovat Tamily. Člověk, který v té organizaci pracoval, chtěl prosadit svého kamaráda, také fotografa, aby jel místo mě. To se mu ale nepodařilo a jela jsem já. Takže to dobře dopadlo. Ale to byla taková, skoro výjimečná situace.

Kolik času ročně jste strávila v zahraničí a kolik doma.

Myslím, že tak půl roku venku a půl roku doma.

Kdy jste se vrátila do Čech a z jakého důvodu?

Já jsem se vrátila do Čech asi před 11 lety. Dostávala jsem se do věku, kdy nastupovaly nové generace a vlastně ti lidé, kteří mě posílali ven, tak začali odcházet do penze a i systémy se začaly měnit. Tak jsem si říkala, že by bylo asi dobré jít zpátky. Určitě to nebylo ze sentimentu, ale spíše ze zvědavosti.

Na jaké fotoaparáty jste fotila?

Fotila jsem na Flexaretu, Nikony, měla jsem Leicu, potom jsem v soutěži Světové zdravotnické organizace vyhrála Canon a ty doteď používám.

Utekl Vám někdy nějaký záběr, o který jste opravdu stála?

Tak těch mi asi uteklo hodně.

Byla někdy chvíle, kdy jste chtěla dělat něco jiného než fotografovat?

Když jsem neměla práci, tak jsem si přála, abych raději pracovala v kanceláři. To by mě ale přešlo velice rychle, nejsem vůbec kancelářský typ, ale je fakt, že ze začátku ty rozjezdy v Londýně byly hrozně těžké. Máte šílenou konkurenci a nikdo Vás nezaměstná, dokud neukážete, že něco umíte. Ty fotky do školy byly foceně v úplně jiných situacích, ale oni po Vás chtějí, abyste v určitých neopakovatelných situacích zachytila důležitý moment. Dokud tohle nedokážete, moc práce Vám nedají. Takže člověk klepal na dveře a snažil se něco urvat⁵⁸.

58/ Osobní rozhovor ze dne 15. 5. 2017.

Líba Taylor, Černošice, autor Lenka Grabicová, 2017

ZÁVĚR

I přesto, že Líba Taylor fotografovala hlavně na zakázku, nalezneme u ní soubory, které se běžné reportážní fotografii vymykají a řadí ji spíše mezi humanistické dokumentaristy. Z velké části je to také typem jejích klientů, kterými byly hlavně neziskové organizace s projekty cílenými na problematiku třetího světa. V jejím archivu najdeme velké množství fotografií, které posouvají vnímání její tvorby ze žurnalistické na dokumentární, ale protože Líba se fotografií živila, publikovány byly spíše fotografie účelového charakteru a ostatní si schovávala do šuplíku. Její fotografie nalezneme hlavně v zahraničním tisku, knížkách a propagačním materiálech neziskových organizací. Mezi velmi výrazné soubory, které se běžným reportážím vymykají bezesporu patří její fotografie z Keni z roku 1981⁵⁹ nebo soubor o porodech v Peru, Trinidadu a u Inuitů v Severní Kanadě⁶⁰.

Soubory vznikaly převážně v krátkých časových intervalech, a i když se do některých zemí vracela, jednomu tématu se většinou podrobněji, případně časově nevěnovala. Toto však nemá negativní vliv na sílu výpovědi jejího obrazového svědectví. Vznikla řada fotografií uveřejněných v časopisech a novinách, které jsou svou povahou magazínového reportážního charakteru, nicméně po jejich uveřejnění byl zaznamenán o zachyceném problému zvýšený zájem. A také toto je cílem jejího obrazového svědectví. Příkladem je reportáž o dívkách Trokosi⁶¹ na základě které byla tato problematika zveřejněna také v britské televizi.

Z povahy její práce vznikla řada fotografií, ve kterých klade veliký důraz na ženy a děti a toto téma se prolíná celou její tvorbou. Fotografie vznikly primárně na zakázku v různých zemích a až následně byly řazeny do ucelených souborů jako jsou Neviňátka nebo Matky. Velikou výhodou Líby je také skutečnost, že je zároveň žurnalistka, takže si své fotografie může doplnit také vystihujícími texty.

Co by bylo možné Líbě vytknout není nedostatek umělecké kvality, ale spíše nekonceptnost a zřejmě přehnaná skromnost své fotografie následně prezentovat jinde, než

59/ Více o souboru viz strana 49

60/ Více o souboru viz strana 69

61/ Více o souboru viz strana 69

v tisku. Jedním z dlouhodobějších projektů, kterému se nyní věnuje je téma folklóru a tradic na Moravě, kam se pravidelně od roku 2016 vrací, nicméně tento projekt je zatím nedokončený.

Líba má také rozsáhlý archiv portrétních fotografií známých osobností⁶². I přesto, že velké množství z nich fotografovala na zakázku pro noviny a časopisy, jsou její portrétní fotografie výborné. Nalezneme u ní také portrétní fotografie například z Keni, Rwandy, Zairu, Hongkongu dokonale vystihují situaci portrétované osoby. Často se na jejích portrétech objevují ženy a děti s naléhavým pohledem přímo do objektivu. Také tyto portrétní fotografie naprosto splňují účel, za jakým byli pořízeny a to ukázat světu špatné věci, které se na zemi dějí. Líba se k portrétovaným osobám dostala vždy velmi blízko a i přes hrůzy, které na svých fotografiích často zachycuje si portrétovaní zachovávají svou hrdost.

Dílo Líby Taylor je v kontextu české fotografie nezanedbatelné a to také z důvodu, že se v jejím archivu nachází velké množství fotografií ze světa z období před rokem 1989, které u převážné většiny českých fotografů nenajdeme.

87/ Více o souboru viz strana 65

JMENNÝ REJSTŘÍK:

Abadžič Stanko — 93
Atwood Margaret — 87
Aufricht Karol — 21
Bacall Lauren — 87
Bach Cornélie — 73
Bailey David — 109
Balvín Jaroslav — 93
Bennett Olivia — 27, 81
Berry Ian — 105, 109
Birgus Vladimír — 21
Bischof Werner — 20
Blühová Irena — 21
Bravo Manuel Álvarez — 87
Bresson Henri Cartier — 20, 106
Brooker Emma — 69
Capa Robert — 20
Castro Fidel — 81, 87
Collier John — 19
Cudlín Karel — 93
Čejka Roman — 93
Davidová Evav — 93
Dias Pavel — 21, 95
Dmitrijev Maxim Petrovič — 19
Dukát Vojtěch — 22
Dvořáková Alena — 95, 105, 106
Erwitt Elliot — 20
Evans Walker — 19
Fischer Viktor — 95, 105, 106
Forman Miloš — 87
Furnier Frank — 112
Funke Jaromír — 21
Goralčík Vladimír — 93
Hackenschmied Alexandr — 21
Hanzelka Jiří — 97
Hardy Bert — 109
Havel Václav — 87
Hušák Josef — 25
Hušák Rudolf — 25
Hušáková Barbora — 25

Hine Lewis Wickes — 19
Hochová Dagmar — 21
Holomíček Bohdan — 21
Hopkinson Sir Tom — 109
Horníčková Daniela — 22
Hrabal Bohumil — 87
Hurn David — 5, 17, 27, 31, 87, 109
Jaroš Milan — 93
Kašpařík Karel — 21
Klicperová Lenka — 99
Kohn Rudolf — 21
Kocher Karel — 87
Kolář Viktor — 21
Koudelka Josef — 22
Kratochvíl Antonín — 22, 95, 97
Krob Augustýn — 97
Krob Jaroslav — 97
Kučera Jaroslav — 21, 93
Kyndrová Dana — 21, 22, 101 105
Langeová Dorothea — 19
Lee Russell — 19
Linhart Lubomír — 21
Luskačová Markéta — 21, 109
Machulka Bedřich — 97
Marko Ilja J. — 21
Matka Tereza — 87
Maxwell Robert — 75
McCulin Donald — 105
Mrázková Daniela — 93, 103, 111, 112
Niemeyer Oscarv — 41
Novák Tomáš — 95
Obolensky Ana — 85
Podestát Václav — 21, 22, 95, 106
Poličanský Karel — 21
Povolný František — 21
Protopopov Sergej — 21
Remeš Vladimír — 77, 93, 112
Riis Jacob Augustus — 19
Roger George — 20, 109

Rothstein Arthur — 19
Roosevelt Frankline D. — 19
Salinas Carlos — 35
Saudek Jan — 109
Sejkot Roman — 21, 22, 95
Seymour-Chim David — 20
Stehli Iren — 21
Steichen Edward — 20
Streit Jindřich — 21, 22
Straka Oldřich — 21
Smith William Eugene — 20
Steichen Edward — 20
Strouhal Jaroslav — 93
Svoboda Jan — 109
Šibík Jan — 22, 95
Šimánek Dušan — 21
Šmok Ján — 25
Špert Daniel — 95
Štecha Pavel — 21
Štorch Richard — 97
Štreit Jindřich — 21, 95
Štuková Jarmila — 99
Sudek Josef — 21
Taylor Líba — 5, 16, 17, 22, 25, 27, 31, 33, 35,
39, 41, 43, 45, 47, 49, 53, 57, 59, 61, 65, 67, 69,
73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 97, 99,
101, 103, 105, 106, 109, 111, 112, 115, 116, 117,
119, 120
Taylor Nigel — 27
Velkoborský Petr — 22
Vráz Enrique Stanko — 97
Ward Patrick — 105
Zikmund Miroslav — 97
Zimová Iva — 22, 95
Zsigmondiová Barbora — 21

PŘÍLOHA 1 — Seznam knih pouze s jejími fotografiemi:

Ezzat in Egypte, A&C Black Limited, 1983, Londýn,
počet stran 25, ISBN 90 293 9565 6

Village in Egypt, A&C Black Limited, 1983, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-7136-2292-X

Brazilian Family, A&C Black Limited, 1984, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-7136-2421-3

A Sikh Wedding, Garden House, 1985, Londýn,
počet stran 27, ISBN 0-241-11572-8

A traveller child, Hamish Hamilton Children s Book, 1985, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-241-11573-6

Our Steel Band, Hamish Hamilton Childrens Book, 1987, UK,
počet stran 21, ISBN 0-241-12411-5

Salaama in Kenya, A&C Black Limited, 1987, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-7136-2852-9

A Happy New Year, Hamish Hamilton Children s Book, 1987, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-241-12047-0

Mazal-toy, Penguin Books Ltd, 1988, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-241-12269 4

Castro, Longman, 1988, Londýn,
ISBN 0-582-24558-3

Manzur goes to the Airport, Penguin Books Ltd, 1989, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-241-12716-5

Rumama s New Clothes, Penguin Books Ltd, 1989, Londýn,
počet stran 25, ISBN 0-241-12717-3

PŘÍLOHA 2 — Seznam knih s jejími fotografiemi a fotografiemi jiných autorů

Food for Life, Save the Children Fund and Macmillan Education Ltd, 1982, Londýn,
počet stran 48, ISBN 0333 311973

Lets go to Zimbabwe, Franklin Watts Limited, 1987, Londýn,
počet stran 32, ISBN-0-86313-535-8

Children need recreation, Wayland Limited, 1988, Londýn,
počet stran 48, ISBN 1-85210-443-0

Cultures of the World-Mexico, Times Books International, 1991, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 220 2

Cultures of the World-Argentina, Times Books International, 1992, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 216 4

Cultures of the World-Kenya, Times Books International, 1993, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 858 8

Women in Society-Mexico, Times Books International, 1993, Singapur,
počet stran 128, ISBN 1 85435 557 0

Cultures of the World-Zimbabwe, Times Books International, 1993, Singapur,
počet stran 128, ISBN 1 85435 577 5

Women in Society-India, Times Books International, 1994, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981-204-500-7

Women in Society-Russia, Times Books International, 1994, Singapur,
počet stran 128, ISBN

Cultures of the World-Britain, Times Books International, 1995, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 534 1

Cultures of the World-Hungary, Times Books International, 1995, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 536 8

Cultures of the World-Romania, Times Books International, 1995, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 540 6

Cultures of the World-Bolivia, Times Books International, 1995, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 594 5 981-204-501-5

Cultures of the World-Switzerland, Times Books International, 1995, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 542 2

Cultures of the World-Ethiopia, Times Books International, 1996, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 636 4

Sarajevo, UNHCR, 1997, Švýcarsko,
počet stran 63

Cultures of the World-Bangladesh, Times Books International, 1999, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 857 X

Cultures of the World-Czech Republic, Times Books International, 1999, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 858 8

Cultures of the World-Ghana, Times Books International, 1999, Singapur,
počet stran 128, ISBN 981 204 864 2

Notes from My Travels, Pocket Books, 2003, New York,
počet stran 235, ISBN 0-7434-7023-0

PŘÍLOHA 3 — SEZNAM ZKRATEK

UNDP – United Nations Development Programme

UNICEF – United Nations International Children's Emergency Fund

WHO – World Health Organization

OSN – Organizace spojených národů

BBC – British Broadcasting Corporation

AIDS – Acquired Immune Deficiency Syndrome

UNHCR – United Nation High Commissioner for Refugees

UNAIDS – Joint United Nations Programme on HIV/AIDS

PŘÍLOHA 4 — POUŽITÉ ZDROJE

Literatura:

Alena Dvořáková, Česká Humanitární fotografie 1990-2000,
Závěrečná teoretická práce magisterského studia, Praha, 2000

Daniel Petřina, Česká dokumentární fotografie na počátku nového tisíciletí,
Magisterské práce FAMU, 2004

Vladimír Birgus, Jan, Mlčoch: Česká fotografie 20. století, KANT, Praha 2010

Birgus, Vladimír, Vojtěchovský, Miroslav: Česká fotogra e 90 let, KANT, Praha 1998

Daniela, Mrázková: Příběh fotografie, MF Praha 1985

Daniela, Mrázková, Vladimír Remeš: Cesty československé fotografie, MF Praha 1989

Československá fotografie, Praha, výtisk říjen 1968

Vladimír Birgus, Česká a slovenská fotografie 80. let, Praha, 1991

Katalog k výstavě Fotografie, 1987

Katalog k výstavě Neviňátka, 2002

Katalog k výstavě Romové, 2002

Katalog k výstavě 3 Ženy v Africe, 2010

Katalog k výstavě Afrika očima českých fotografů, 2007

Katalog k výstavě Matky, 2013

Internetové zdroje:

www.unicef.org

www.savethechildren.org

www.actionaid.org

www.who.int

www.wikipedia.org

www.magnumphotos.com

www.undp.org

www.economist.com

<http://speakingout.msf.org/en/genocide-of-rwandan-tutsi>

<http://web.quick.cz/propojeniobrazem/main.htm>

www.christianaid.org.uk

Osobní rozhovory:

Osobní rozhovor ze dne 6.1. 2017

Osobní rozhovor ze dne 14. 2. 2017

Osobní rozhovor ze dne 21. 3. 2017

Osobní rozhovor ze dne 4. 4. 2017

Osobní rozhovor ze dne 20. 4. 2017

Osobní rozhovor ze dne 4. 5. 2017

Osobní rozhovor ze dne 15. 5. 2017

Osobní rozhovor ze dne 25. 5. 2017

Osobní rozhovor ze dne 30. 5. 2017

